

Giới thiệu Hồng Nhan Thiên Hạ

Truyện Hồng Nhan Thiên Hạ, chuyện nói về nàng là sát thủ số một của tổ chức sát thủ nổi tiếng, xinh đẹp cùng mưu lược hơn người khiến nàng đứng đầu trong tổ chức, kiêu hùng trong đêm tối.

Nhưng ngoài đời nàng lại có một cái tên siêu phàm hóa tục Lãnh Thanh Ca. Nàng vốn là người tự do trong tình yêu, ngoại trừ thời điểm cần giải quyết nhu cầu sinh lý, thỉnh thoảng tình một đêm ở bên ngoài, thì thứ mà nàng thích nhất chỉ có phẩm rượu, cũng chính vì thế mà nàng mất mạng chỉ vì ly rượu.

Cuối cùng lại xuyên không đến một quốc gia không có thật trong lịch sử, nhưng lại mang theo kí ức ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: HỒNG NHAN THÍCH RƯỢU

“Thơm thanh khiết vừa phải, rượu vào trong miệng còn mang theo hương hoa hồng hấp dẫn, cồn trong rượu từ từ lan ra, không phải mới bắt đầu thanh tuyền ngọt ngào, mà là như đục vọng kịch liệt. Không hổ là ‘Hấp dẫn’, chỉ có uống vào xuống bụng mới biết được nó không hề giống bề ngoài thanh thuần vô hại.” Lãnh Thanh Ca ngón tay thon dài trắng nõn bưng một ly rượu có chân dài chứa ‘Hấp dẫn’ màu đỏ thắm, nhẹ nhàng lay động, nhắm mắt lại, môi son khẽ mở, chuyên nghiệp bình phẩm ly rượu trong tay, khoe miệng cong lên một vòng cung nho nhỏ, rõ ràng là rất hài lòng với cốc rượu này, mọi cử động là cực kì ưu nhã.

Một bộ lễ phục bó sát người màu đỏ xé ngực, lộ lưng, hoàn toàn triển lộ hết thân hình chữ S hoàn mỹ, lễ phục lộ lưng không hề ngăn trở tấm lưng tao nhã, da thịt như tuyết, phẳng phai thoáng qua làm người ta kinh diễm.

Nếu chỉ là như vậy sẽ làm cho tất cả nữ nhân cảm thấy ghen tị, nhưng dung nhan người kia lại không thể soi mói, lông mi dài mà cong, mũi quỳnh nhỏ nhắn, khoe môi anh đào đầy đặn, khuôn mặt phương Đông cổ điển vô cùng động lòng người. Những nữ nhân cách đó không xa không có cách nào ganh tị, chỉ có thể trong lòng sinh ra một loại cảm giác tự ti phức tạp, cảm thấy trời cao quá thật quá ưu ái nàng.

Lãnh Thanh Ca một mình phẩm rượu trong tay, dường như không chú ý tới những ánh mắt hâm mộ xung quanh. Trong mắt người khác dường như nàng bị ly rượu trong tay hấp dẫn, không chú ý tới mọi người xung quanh, ánh mắt của người khác đối với nàng mà nói quả thật không bằng ly rượu trong tay, bởi vì nàng không có nhiều yêu thích, nhưng lại rất đam mê rượu ngon.

Lãnh Thanh Ca nàng là một nhân viên tự do chức vụ đặc biệt, cũng là nhân viên có kỹ năng nghề nghiệp đặc thù, gọi tắt là ‘Sát thủ’, nhưng nàng không thuộc bất kỳ tổ chức, cơ quan nào, nàng có thể tự do tiếp nhận hộ khách và nhiệm vụ, chỉ cần người ra giá tiền nàng vừa ý, nàng có thể vì bất cứ chính phủ quốc gia nào mà phục vụ, cũng có thể vì người mà giết bất kỳ nhân viên chính phủ quan trọng của bất cứ quốc gia nào, thậm chí là đầu não của một nước, dĩ nhiên cũng có thể đảm nhiệm làm hộ khách, chẳng qua là giá tiền so với bình thường cao hơn gấp mấy lần, nếu người cảm thấy mạng người rất đáng giá, lựa chọn nà coi như đáng giá, dù sao những nhiệm vụ rơi vào tay nàng chưa bao giờ thất bại, nhưng cũng phải xem lúc đó tâm tình nàng thế nào, theo như lời nàng nói chính là giết người cũng không đơn giản, vì vậy nàng tình nguyện ám sát Tổng thống một nước cũng không muốn bảo vệ một tiểu nhân vật không có tiếng tăm gì.

Cũng bởi vì có lúc tổ chức chính phủ sẽ nhờ nàng làm nhân viên chức vụ đặc biệt xử lý một vài nhân vật mà chính phủ không tiện ra mặt, cũng không thể quang minh chính đại giải quyết vấn đề, nói ngắn gọn là chính phủ có bao nhiêu bí mật không thể lộ ra ngoài đều nằm trong tay nàng, vì vậy nàng cũng không lo lắng sẽ bị cảnh sát truy nã, đương nhiên có một ít chính phủ cao tầng ngu xuẩn cũng muốn giết người diệt khẩu, nhưng không có một ai có thể tìm được nàng, bọn họ cũng không phải là không cho người đuổi giết nàng, nhưng cũng là mất tích bí ẩn hoặc là mất mạng nhưng hoàn toàn không hư tổn gì tại các căn nhà cao tầng, cứ như vậy lui tới mấy lần, cũng không còn ai dám tới ám sát nữa.

Bởi vì là một sát thủ, cái tên Lãnh Thanh Ca này lại quá mức không hợp với khói lửa nhân gian, rất không thích hợp cho nghề nghiệp máu tanh của nàng, vì vậy trong giới sát thủ nàng tự xưng ‘Đạ Kiều’, ý là ‘Đêm tối kiêu hùng’.

Nàng hôm nay vốn dĩ có mặt tại bữa tiệc của giới thượng lưu này, là bởi vì nàng có nhiệm vụ sấm sai làm hộ vệ, bảo hộ một hộ khách an toàn, mà hộ khách lần này – một tổng giám đốc của một công ty đa quốc gia toàn cầu, thân thế rất đáng giá, ra tiền cũng rất không làm thất vọng thân thể của hắn, nhưng đây cũng không phải nguyên nhân làm Lãnh Thanh Ca tiếp nhận nhiệm vụ này, chủ yếu là do truyền thông nói rằng, bữa tiệc này có rất nhiều thứ rượu ngon, cơ hội tốt như vậy, làm sao Lãnh Thanh Ca có thể bỏ qua? Dứt khoát nhận cửa làm ăn này.

Mặc dù bộ dạng Lãnh Thanh Ca ra vẻ chìm đắm trong rượu ngon, thật ra thì không, nàng vẫn chú tâm để ý từng góc nhỏ trong căn phòng này, mặc dù rượu rất ngon, thậm chí làm nàng có ý muốn đem người pha rượu giấu đi, nhưng nàng không quên nhiệm vụ hôm nay. Nàng chú ý tới một nam nhân mặc tây trang đen hòa lẫn trong đám người, không ngừng khiêu vũ, thỉnh thoảng lại đổi bạn nhảy, hẳn dù đã cố gắng giả vờ làm ra vẻ mặt xã giao, nhưng trong mắt Lãnh Thanh Ca thì hắn giống như đang tìm kiếm gì đó, hơn nữa bất kể hắn di chuyển như thế nào cũng nằm trong phạm vi gần hộ khách của nàng, hơn nữa nam nhân này cước bộ vững vàng, có thể thấy được hắn có luyện võ, trực giác nói cho nàng biết, nam nhân này tồn tại là một nguy hiểm.

Quả nhiên, nam nhân này di chuyển về phía sau một chậu hoa, che đi thân hình của hắn, nhưng nàng luôn giữ hắn trong tầm mắt, hắn bắt đầu nhìn bốn phía, phát hiện không có người chú ý tới mình, nam nhân lấy ra một khẩu súng lục mini từ trong ngực, nhắm ngay ngực hộ khách của nàng.

Lãnh Thanh Ca lúc phát hiện vẻ mặt hấn đắc ý, liền dứt khoát để ly rượu trên tay xuống, lo lắng đi đến bên hộ khách của nàng, lúc nam nhân nhắm ngay tổng giám đốc nổ súng lập tức đẩy tổng giám đốc một phen, cũng nhanh chóng móc khẩu súng giấu ở đùi ra, nhắm ngay mi tâm nam nhân mà nổ súng.

Hộ khách của nàng trong lúc không phòng bị bị Lãnh Thanh Ca đẩy ra, nghe thấy tiếng súng, hiện trường lập tức một mảnh tiếng hét chói tai, đám người bắt đầu chạy trốn tứ phía, hộ khách của nàng cũng bối rối tay cũng đánh rơi ly ‘Hấp dẫn’ đang cầm, Lãnh Thanh Ca nhanh chóng khom lưng tiếp được ly rượu từ trên tay hấn rơi xuống, lúc muốn đứng lên, ‘Đùng’ một tiếng, viên đạn xuyên qua lồng ngực của Lãnh Thanh Ca.

Dường như động tác chậm lại một nhịp, toàn trường yên tĩnh, ly rượu trên tay Thanh Ca rơi xuống, tiếng ly rượu tiếp đất thanh thúy vang lên, tay nàng che lại vết thương ở ngực, quay đầu nhìn thấy nam nhân tay trái cầm súng nhắm ngay ngực của nàng.

Thì ra là lúc này bọn họ che lại thân thể nam nhân, nam nhân nhanh nhẹn tránh thoát phát súng trí mạng của Lãnh Thanh Ca, nhưng đạn vẫn đã thương cánh tay phải cầm súng của hắn, Lãnh Thanh Ca phán định tay phải nam nhân không thể nào bắn súng được nữa, liền không quan tâm hắn, mà đi đón ly rượu kia, nhưng mà lại không ngờ nam nhân tay trái vẫn có thể cầm súng nhắm chính xác vào ngực hộ khách của nàng mà bắn, làm Lãnh Thanh Ca tiếp được ly rượu, trong lúc đứng lên, vừa hay đỡ thay hộ khách của nàng phát súng trí mạng.

Lãnh Thanh Ca trước khi mất đi ý thức, trong lòng không nhịn được mà mắng: “Shit! Không ngờ nàng cũng phạm vào loại sai lầm cấp thấp này.” Thật là mất mặt mà.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: SỐNG LẠI

Lúc Lãnh Thanh Ca tỉnh lại, chung quanh chỉ là một màu đen của đêm tối, ngay cả bản thân nàng cũng không thể nhìn rõ bản thân. Ngoại trừ tiết tấu dao động bên ngoài cùng dịch nhồn lưu động trên da thịt thì xung quanh chỉ còn một màu yên tĩnh.

Nàng nhớ là mình đã chết, chết dưới tay kẻ địch, chết vì cứu ly rượu ngon mang tên "dụ hoặc" kia, vừa đúng lúc lại nhận thay một phát đạn cho người ta, một phát súng đã kết liễu cuộc đời hai mươi mấy năm của nàng, làm một sát thủ tự do như nàng, sao có thể phạm một sai lầm sơ đẳng như thế? Ngay khi tính mạng nàng lâm vào nguy kịch, trong lòng nàng không ngừng tự vấn, là nàng quá khinh địch, là do nàng không để tâm tới tính mạng của mình, hay là do ly rượu kia quá quan trọng? Cuối cùng nàng vẫn không xác định được đáp án.

Giờ phút này Lãnh Thanh Ca đang cố gắng mở mắt, nhưng bất kể nàng dùng sức thế nào cũng không thể nhấc nổi hai mí mắt lên, hơn nữa toàn thân không có chút sức lực nào, nàng đang làm sao vậy, đây là đâu, không phải nàng đã chết sao? Chẳng lẽ nàng chưa chết, không thể nào! Lấy sự chuyên nghiệp của nàng ra phỏng đoán, một phát súng ngay giữa tim thì cho dù y học có tiên tiến tới đâu cũng không thể cướp nàng từ tay của tử thần được.

Bỗng nhiên từng tiếng hét đau đớn vang lên bên tai nàng, không gian chung quanh càng lúc càng hẹp, một loại cảm giác đau đớn khi bị chèn ép càng lúc càng rõ ràng, theo bản năng nàng đưa tay đẩy ra, nhưng cho dù nàng cố gắng thế nào cũng không thể nâng nổi hai tay, loại cảm giác vô lực này khiến nàng không thể thích nghi được, nếu đã không thể ngăn cản vậy nàng chỉ đành thuận theo tự nhiên.

Lãnh Thanh Ca có cảm giác ai đó đang bế nàng lên, kèm theo đó là sự biến mất của cảm giác đau đớn kia, không khí chung quanh nháy mắt thật mới mẻ, bên tai lại vang lên tiếng người cùng với tiếng bước chân hỗn độn, có thể cảm thấy bản thân đã thoát khỏi cái không gian chật hẹp khi này, nhưng khứu giác nhạy cảm lại cảm nhận ra mùi máu tanh lẫn trong không khí.

"Nam hay nữ?" một giọng nữ khàn khàn bén nhọn hỏi.

Lãnh Thanh Ca mở mắt, nhìn về nơi người phát ra tiếng nói kia, giọng vừa rồi hẳn là do nữ nhân đang ngồi trên giường kia phát ra, vài sợi tóc xốc xếch bết mồ hôi dính vào trên mặt của nữ nhân, hạ thân của nữ nhân cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, bộ dạng này chắc là vừa sinh con xong, có một chút chật vật, vẻ mặt của người nọ không hề lộ ra chút nào gọi là hạnh phúc của một người làm mẹ, trên mặt nàng ta chỉ có tức giận cùng thiếu kiên nhẫn. Mặc dù Lãnh Thanh Ca không thể hiểu nổi nhưng nàng cũng chẳng có tâm tình đi nghiên cứu tâm tư của nữ nhân kia, hiện tại nàng chỉ nghi hoặc, tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi người ta sinh con thế này, hơn nữa còn là một căn phòng theo phong cách cung đình cùng với mấy nữ nhân giả trang phong cách cổ đại, còn có vài người ăn mặc như thị nữ, Lãnh Thanh Ca nhất thời không thể phản ứng kịp, rốt cục nàng đang ở chỗ nào vậy a? Đã vậy còn toàn cổ là cổ.

"Bẩm nương nương, là một tiểu công chúa." Lãnh Thanh Ca bị ôm tới trước mặt của nữ nhân nọ.

Người kia chỉ ghét bỏ liếc nàng một cái, "Tiểu công chúa? Nàng ta không thể mang tới sự sủng ái của hoàng thượng, cũng không thể mang ta tới vị trí chí cao vô thượng kia, thế thì giữ lại có ích lợi gì? Làm theo kế hoạch đi."

Có một bức tường đột ngột mở ra, một nữ nhân mặc trang phục cung nữ, trên tay ôm một đứa bé mới sinh bước ra, cung nữ mang đứa trẻ tới trước mặt nữ nhân kia, lớn tiếng nói, "Chúc mừng nương nương, là một tiểu hoàng tử."

"Vương thái y, biết hồi báo với hoàng thượng làm sao rồi chứ? Đừng quên, vợ con người đang nằm trong tay ta, đi theo ta sau này người cũng thu được không ít lợi ích, tất nhiên vợ con cũng sẽ ở bên người tới bạc đầu." nữ nhân kia thâm ý nhìn nam tử trung niên đang quỳ phía dưới.

Nam nhân run rẩy quỳ trên mặt đất, lấy tay lau mồ hôi đang không ngừng tuông ra, "Thần biết nên làm gì, xin Thục phi nương nương yên tâm."

Nữ nhân giơ bàn tay không còn sức lực của nàng ta ra, "Người lui đi." sau đó nhìn về phía Lãnh Thanh Ca, "Tiểu Hồng, mang nó ra ngoài cung xử lý sạch sẽ đi." giọng nói lạnh lẽo không có chút tình cảm

Tiểu Hồng chính là cung nữ đang ôm Lãnh Thanh Ca, nàng ta cúi chào một cái, sau đó ôm Lãnh Thanh Ca đi thẳng ra cửa ngầm thông ra ngoài.

Lãnh Thanh Ca nhìn một loạt chuyện đang phát sinh thì cũng hiểu mình đã biến thành một đứa con nít, hơn nữa còn không phải ở nơi mình vốn đang sống, thậm chí còn là một triều đại nào đó mà nàng cũng không biết rõ, tệ hơn là bản thân còn là nhân vật chính trong một âm mưu ly miêu đánh tráo thái tử, không lẽ ông trời muốn mình đóng vai thái tử tốt hơn cái vị nguyên chủ trong điện cổ kia sao?

(cái vụ linh miêu đánh tráo thái tử này bạn nào có coi Bao Công thì chắc biết, còn bạn nào không biết thì kính xin hỏi bác gò)

Bản thân nàng khi ở hiện đại cũng chỉ là một cô nhí, làm một sát thủ tự do độc lai độc vãng, không hề có bạn bè hay người thân, cũng coi như không còn gì để lưu luyến. Cứ thế mà mang theo kỉ ức của kiếp trước đi đầu thai, cảm giác cũng không tệ lắm, chẳng qua là hi vọng vị cung nữ gọi là Tiểu Hồng này cũng đừng "xử" nàng thật, nàng còn chưa muốn tới nơi này chưa tới một ngày đã phải nói lời tạm biệt đâu.

Tiểu Hồng ôm Lãnh Thanh Ca ra khỏi mật thất, thì ra cái đường ngầm kia thông ra ngoài cung, cửa ra là một cái hẻm nhỏ vắng người.

Ra khỏi mật thất, Tiểu Hồng ôm Lãnh Thanh Ca ra khỏi thành, bỏ nàng ngoài cửa một hộ dân thoát nhìn cũng không khá giả gì, cẩn thận sửa lại miếng vải bọc nàng, dùng ánh mắt thương hại nhìn tinh linh nhỏ kia, "Tiểu công chúa, ta chỉ có thể giúp người tới đây, hi vọng người bình an mà lớn lên." sau đó gõ cửa rồi nhanh chóng xoay người đi.

Lãnh Thanh Ca cái từ giải quyết kia của Thục phi chính là diệt cò tận gốc, triệt để diệt trừ hậu họa, nhưng dù sao tuổi của Tiểu Hồng cũng không lớn, lòng cũng mềm yếu, thế nên nàng mới có cơ hội sống sót, Lãnh Thanh Ca hướng ánh mắt cảm tạ về phía nơi mà Tiểu Hồng vừa biến mất.

"Ai vậy?" người mở cửa là một bà lão hơn 50 tuổi, thoát nhìn có vẻ rất phúc hậu.

Bà đưa mắt nhìn trái nhìn phải cũng chẳng thấy ai, khi tính đóng cửa lại thì mới phát hiện ra bạn nhỏ đang nằm trên đất, "Nha! Con nhà ai vậy? Trời lạnh như thế sao lại mang con đặt ở chỗ này?"

Bà lão ôm Lãnh Thanh Ca vào nhà, giặt giặt cái khăn trên người đứa bé, "Nhìn xem này, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh tới tím tái luôn rồi, cha mẹ nào mà không có lương tâm vậy chứ? Mang con mình đặt trước cửa nhà người khác, đã thế còn cho mặc ít thế này, sao lại nhẫn tâm thế chứ? Thật là..."

Lời cảm râm của bà lão lại khiến lòng của Lãnh Thanh Ca ấm áp, cười một cái thật tươi với bà, bà lão vui vẻ nhéo nhéo khuôn mặt nàng, "Nhìn nè, khuôn mặt nhỏ thật đáng yêu! Dù sao thì bà lão ta cũng chỉ ở một mình, sau này nha đầu nhà người hãy ở cùng ta, làm bạn của ta, ta cũng không biết cha mẹ người đặt tên cho người ta gì, dù sao thì cũng nên có một cái tên, thế thì Thúy Hoa đi, thế nào? Ta cảm thấy rất hay, vậy sau này gọi là Thúy Hoa đi, người làm cháu gái của ta, ta làm bà nội của người, có biết không?"

Bà lão không ngừng nói, hoàn toàn không để ý thấy mặt của bạn nhỏ nào đó chảy xuống thật nhiều vạch đen, Thúy Hoa, sao giống dưa chua thế trời. Dù sao nàng cũng không thừa nhận cái tên thiếu tính cách thế đâu, nhìn bà lão này cũng có vẻ nhiều tuổi, lại có thể nghĩ ra chiêu hành hạ người ta như thế, đúng là phù hợp với hình tượng lão ngoan đồng.

"Thúy Hoa, đói bụng không! Ở nhà cũng chỉ có mình ta là nữ nhân, không có nữ nhân nào có sữa, chỗ này của ta cũng đơn chiếc, không tìm thấy hàng xóm nào có sữa, nhưng mà bà lão này cũng có nuôi vài con dê, chúng ta uống sữa dê, thế nào?" bà lão bắt đầu thương lượng với Lãnh Thanh Ca, hoàn toàn quên mất nàng chỉ là một đứa bé hàng thật giá thật, nhưng bạn nhỏ nào đó cũng rất phối hợp "nha nha" vài tiếng tỏ vẻ đồng ý, nói thật thì một người hơn hai mươi như nàng mà phải đi uống sữa của một bà cô nào đó thì thật sự có chút kinh dị, sữa dê là tốt nhất.

Bà lão hưng phấn nhìn Thanh Ca, "Người đồng ý đó sao, nếu không nói gì thì đồng ý rồi nhé, chờ một chút, ta đi vắt sữa cho người." bà lão đặt Thanh Ca ở cạnh lò sưởi, khua tay múa chân chạy ra ngoài.

Trán của bạn nhỏ nào đó lại chảy xuống vài vạch hắc tuyến, cái này chắc gọi là hoạt bát! Nhưng mà có bà nội cũng thật ấm áp nhì!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: DUYÊN PHẬN NGẮN NGƯỜI

Thanh Ca đã ngây người ở thế giới này năm năm, nàng bây giờ đã năm tuổi, từ những người xung quanh nói chuyện mới biết, nơi đây giống như Trung Quốc cổ đại, nơi mọi người sống gọi là Thương Khung Đại Lục, đây cũng là đại lục được tất cả mọi người biết đến, có lẽ ở thế giới này còn có những đại lục khác không chừng. Thanh Ca nghĩ vậy, dù sao thời đại này kĩ thuật hàng hải chỉ dừng lại ở giai đoạn thuyền gỗ, mặc dù bây giờ thuyền đã dùng neo, đã thay thế mái chèo, nhưng mái chèo lớn chỉ được dùng cho thuyền chuyên vận chuyển hàng hóa, nhưng cũng không thể do thám ngoài biển, huống hồ

kim chỉ nam vĩ đại cũng chưa được phát minh.

Ở Thương Khung đại lục có tất cả bốn đại đế quốc, theo thứ tự là Bắc Thần, Nam Sở, Tây Vực và Đông Cảnh. Tứ quốc bình thường vẫn duy trì thái độ hòa bình, nhưng đế vương nào mà lại không có dã tâm đâu? Người nào cũng ở trong tối tăm phương nghìn kế tính toán người khác, bất quá, may mắn thực lực tứ quốc ngang nhau, không có nước nào đơn độc gây chiến mà không sợ hãi nước khác cháy nhà hôi của. Dân chúng tứ quốc cũng được xem là an cư lạc nghiệp.

Thương Khung đại lục ngoài tứ quốc còn có những quốc gia nhỏ khác. Tứ quốc vì mở rộng lãnh thổ của mình và cướp đoạt tài nguyên phong phú, cũng sẽ thường xuyên phát động chiến tranh với những nước nhỏ láng giềng, để bọn họ trở thành nước phụ thuộc. Những nước nhỏ này, dân chúng thường sẽ sống trong nước sôi lửa bỏng, chỉ có những nước giáp giới với những nước lớn mới may mắn thoát khỏi khó khăn. Dù sao tứ quốc ai cũng không muốn phá vỡ sự cân bằng này, để mình trở thành cái đích để mọi người chỉ trích, dù sao một khi phát động chiến tranh cũng sẽ tồn tại nhiều vấn đề, tỷ như chia của không đều. Càng đi sâu hơn còn có thể trở thành cái cớ để ba nước còn lại liên hiệp tấn công. Bất kể là người đương quyền nào cũng sẽ không ngu xuẩn đến nỗi làm tổn hại đến lợi ích của chính mình.

Mà Thanh Ca lại là công chúa của một trong bốn nước lớn – Bắc Thần quốc Lục công chúa, nhưng mà thế nhân lại không ai biết, mọi người chỉ biết Thực Phi Bắc Thần sinh hạ cho Hoàng Thượng một Lục Hoàng tử khả ái. Bất quá những chuyện này đối với Thanh Ca không sao cả, vô tình nhất là hoàng gia, sinh trong hoàng thất, không phải tính kế người khác, thì chính là đề phòng người khác tính kế mình. Những thứ quyền lợi và địa vị kia cũng phải là dùng máu tích lũy mà thành. Thanh Ca mới không cần cuộc sống như thế, tể bào nào không biết là sẽ chết bao nhiêu, còn không bằng cuộc sống bây giờ, tiêu diêu tự tại, bên cạnh còn có một nãi nãi thú vị như vậy.

“Thúy Hoa, Thúy Hoa, mau ra đây, chơi cờ năm quân lần trước với nãi nãi, mau ra đây, ngươi không phải là sợ thua trong tay nãi nãi đó chứ! Lần này ta nhất định sẽ thắng ngươi. Mau ra đây cho ta.” Có một lần Thanh Ca nhàm chán, dạy cho lão thái thái cờ năm quân, nhưng lão thái thái một lần cũng không thắng, không chịu thua quân lấy Thanh Ca.

“Thúy Hoa, nha đầu này lại trốn đi đâu rồi, ai nha! Mệnh ta sao lại khổ như vậy a, đã lớn tuổi như vậy, không có con cái, thật vất vả mới có cháu gái, nhưng nó lại ghét bỏ ta. Ta không muốn sống nữa, Thúy Hoa, mau ra đây khuyên nãi nãi, nếu không nãi nãi sẽ tự tử thật sự đó.” Già khóc còn muốn người ta đi khuyên nài, một cái đã làm người khác nhìn thấu, nhưng mà đây cũng là điểm khả ái của lão thái thái.

“Thúy Hoa, Thúy Hoa.....” nghe lão thái thái thường xuyên hô, gọi, dường như đã trở thành thói quen của Thanh Ca, cảm thấy cái tên Thúy Hoa này cũng không khó nghe như vậy.

Mà lão thái thái tìm mãi mà không thấy người, bình thường Thanh Ca cũng bị lão thái thái làm phiền, mới trốn đi, mà nơi có thể tránh khỏi lão thái thái chỉ có đại thụ to bằng ba người ôm ở khu vườn trước cửa nhà, cho dù lão thái có tìm cũng sẽ không thể nào ngờ một hài tử năm tuổi có thể leo lên đại thụ cao như vậy.

Mặc dù Thanh Ca mới năm tuổi, nhưng dù sao nàng cũng có trí nhớ của sát thủ kiếp trước, nàng vẫn thường rèn luyện thân thể, cường hóa công phu trước kia, mặc dù đối với thân thể nữ hài tử năm tuổi mà nói, hiệu quả không lớn, nhưng muốn leo lên một cái cây thì vẫn dư sức.

Nàng thích nằm trên cành cây, ánh nắng chiều xuyên qua tán cây, chiếu lên người nàng, cảm giác rất ấm áp, gió xuân ấm áp nhẹ nhàng mon men da thịt, làm cho tâm tình của nàng càng thư sướng dễ chịu, còn có hoa mầu xanh mượt cách đó không xa, lắc lư theo gió, trong gió còn có mùi bùn đất. Bên phải phòng ốc gần một rừng cây, thường truyền đến tiếng chim hót các loại, tấu thành khúc hát thiên nhiên. Nàng yêu chết cái cảm giác này. Nàng khẽ nhắm mắt lại, hưởng thụ giờ khắc yên lặng hài hòa này. Cuộc sống nhàn nhã bình thản như vậy mặc dù không có kích thích của nghề sát thủ như kiếp trước, nhưng cũng có một tư vị khác, Thanh Ca rất thích thú.

Thanh Ca và lão thái thái sống chung năm năm, nàng là người của hai thế giới, lão thái thái là người nàng thân cận nhất, cũng là người cho nàng cảm giác ấm áp nhất. Kiếp trước chỉ có người có quan hệ nghề nghiệp đặc thù, cơ hồ không có bằng hữu, nàng từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện, chưa từng nhìn thấy mặt cha mẹ mình, cho dù trong lúc huấn luyện có đồng bạn bên cạnh, cũng chỉ là đối thủ cạnh tranh, mà không phải là bằng hữu. Mà đời này, mặc dù biết cha mẹ mình là ai, nhưng bọn họ cũng từ bỏ nàng, bất quá nàng chỉ cần biết bọn họ là ai là được rồi.

Lão thái thái cũng không phải là sống một mình, trước kia nàng có một nữ nhi tên Song Nhi, lúc mười lăm tuổi cùng đại ca nàng vào thành mua muối, lại bị một tên lưu manh nhìn trúng. Ca ca người đan lục mộng, trở mắt nhìn muội muội của mình bị tên lưu manh cướp đi, chạy về nhà nói cho phụ mẫu, cha nghe được liền trực tiếp lao ra khỏi nhà, dẫn người đi đoạt lại nữ nhi, lão thái thái khuyên không được, chỉ có thể ở nhà lo lắng, nhưng chờ được là thi thể của nữ nhi và bạn già. Đi báo quan, quan phủ đóng cửa không tiếp. Nghĩ lại tên lưu manh kia hẳn là con cái quan lớn nhà giàu. Ngay cả lão thái thái cũng không biết rõ tên lưu manh kia rốt cuộc là thân phận gì... Nhiều năm trôi qua, nàng cũng không quá đau khổ về chuyện này nữa, vì lão thái thái biết dân làm sao đầu lại quan. Cứ như vậy, lão thái thái sống một mình mười mấy năm, nhưng lão thái thái cũng không vì vậy mà hận đời, ngược lại còn trở nên lạc quan, trẻ con.

“Thúy Hoa, nãi nãi đi đưa sữa dê cho nhà Lưu viên ngoại, ngươi ở nhà trông chừng nhà nha. Nãi nãi đi đây, thật là một nha đầu không đáng yêu, nãi nãi phải ra cửa, cũng không không ra tiền nãi nãi.” Lão thái thái vừa đi vừa nói thầm, nàng biết Thanh Ca có thể nghe thấy.

Giọng nói giống như đồ tiểu hài tử làm cho Thanh Ca rung mình trong lòng, càng sẽ không trả lời nàng, nhưng Thanh Ca đang ở trên cây nhìn theo bóng lưng lão thái thái, khóe miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

Nhà họ nuôi sáu con dê, mà lão thái thái bán sữa dê cho những đại môn nhà giàu để duy trì sinh kế, mặc dù cuộc sống không phải khá giả, nhưng cũng xem như ổn định.

Mỗi lần lão thái thái đi đưa sữa dê về, ngoại trừ mua một ít đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, cũng sẽ mua cho Thanh Ca một ít đồ chơi của tiểu hài tử, tỷ như mứt quả, mạch nha..... Mặc dù Thanh Ca không thích những thứ này, nhưng Thanh Ca vẫn luôn vui vẻ nhận lấy, lão thái thái thật là chu đáo, lúc đó

Thanh Ca sẽ cố ý giả vờ mặt của tiểu hài tử,ngọt ngào kêu một tiếng: “Nãi nãi.” Chọc cho lão thái thái mặt mày hớn hờ. Nhìn lão thái thái coa hững, lòng Thanh Ca cũng rất ấm áp, cho nên nàng mới đùa bắt diệc nhạc hồ với lão thái thái.

Thanh Ca nằm trên cành cây, nhớ lại từng chút từng chút kỉ niệm trong năm năm qua, mặc dù bình thân, không kích thích giống như kiếp trước, nhưng lại hạnh phúc ngoài ý muốn, nhưng phần hạnh phúc này có thể duy trì bao lâu? Thanh Ca đột nhiên có một loại suy nghĩ sâu não không hiểu hiện lên trong lòng, tất cả mọi chuyện trong năm năm qua giống như đèn kéo quân xuất hiện trong đầu nàng. Qua hôm nay, Thanh Ca mới biết được nhân sinh tám chín phần mười là không như ý. Duyên phận với lão thái thái lại ngắn ngủi như thế. Nếu như nàng biết có chuyện sẽ xảy ra, nàng nhất định sẽ trong lúc lão thái thái ra của sẽ đi ra ngoài tiền nàng, nàng cũng sẽ nhất định sẽ chơi cờ năm quân với lão thái thái, cũng nhất định sẽ cố ý thua nàng một lần, nhưng nhân sinh không có nhiều chữ nếu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: NHẢY NÚI

“Thúy Hoa người đang ở bên trong sao? Mau ra đây cho ta, nếu không sẽ không kịp mất, lần này không phải là bà nội chọc người, mau ra đây.” tiếng kêu cùng tiếng bước chân dồn dập của bà lão kéo suy nghĩ của Lãnh Thanh Ca trở lại.

Thanh Ca cảm thấy chắc chắn có chuyện nên bà nội mới vội như thế, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi cây đại thụ, “Bà nội, ta ở đây.”

“Thúy Hoa, mau vào nhà dọn đồ với ta, nếu không nhất định sẽ không kịp.” bà lão kéo tay của Lãnh Thanh Ca vào trong nhà, trên mặt không có chút gì là đùa giỡn.

Thanh Ca cũng nghiêm túc đi theo sau lão bà bà, trong ấn tượng của nàng, bà lão giống như một lão ngoan đồng, rất hiếm khi tỏ ra đứng đắn, suốt ngày hi hi ha ha, nàng chưa từng thấy nét mặt lo sợ như thế này trên người bà, “Bà nội, rốt cục xảy ra chuyện gì khiến người gấp gáp như vậy?”

“Mau thu dọn đi, vừa dọn vừa kể cho người.” bà bà đẩy Thanh Ca vào phòng, bận rộn lấy ra một tấm vải, đặt lên giường, Thanh Ca cũng không rảnh rỗi, nàng giúp bà thu dọn đồ đạc.

“Bà nội nói đi, ta nghe đây.” Thanh Ca cũng hiểu được bây giờ không phải lúc để tranh cãi.

“Thúy Hoa có còn nhớ chuyện thời con gái mà bà từng kể cho người nghe không? Chính là chuyện những người đó bị lưu manh hại chết đó.” bà bà cũng không quan tâm Thanh Ca có nhớ hay không, tay không ngừng bận rộn dọn dẹp quần áo, ngay cả nhìn Thanh Ca một cái cũng không, chỉ vừa làm vừa nói.

“Hôm nay khi bà nội đi qua nhà Lưu viên ngoại đưa sữa dê thì nghe nói hoàng đế muốn chinh đốn triều cương, trong triều bây giờ có rất nhiều quan lớn muốn áp bách dân chúng, họ không hề coi chúng ta là người, cho dù có bị hại chết cũng không thể nào giải oan, hoàng đế vì chuyện này mà tức giận, ngài muốn trừng trị đám quan viên không coi vương pháp là gì kia, trừng trị đám người xấu hiệp đập chúng ta, việc này quả là chuyện tốt cho dân chúng, nhưng chuyện xấu chính là ta lại vô tình nghe thấy người hại con gái của ta mười mấy năm trước chính là con trai của một hộ bộ thượng thư trước kia, bây giờ cũng là một hộ bộ thị lang, mấy năm nay i thế nhà mình quyền cao chức trọng mà hại chết không biết bao nhiêu người, bây giờ nghe nói hoàng đế muốn truy cứu trách nhiệm nên muốn giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích, cho dù hoàng đế có hoài nghi thì cũng chẳng thể bắt lỗi, thế nên chúng ta tránh đi vài ngày, chờ khi hoàng đế trừng trị đám người ác kia thì chúng ta sẽ trở lại.” lão bà bà thúc giục Thanh Ca đang đứng bên cạnh.

“Nhưng mà bà nội cũng chỉ là nghe nói thôi mà? Nói không chừng là người ta tung tin đồn thất thiệt thì sao?” Thanh Ca không hề đề cập tới chuyện bảo vệ bà bà, nàng còn quá nhỏ, chẳng qua là muốn hỏi ra thắc mắc của mình thôi.

“Lưu viên ngoại kia là người có danh dự có uy tín, cũng có chút quan hệ với các quan lớn trong triều, hạ nhân trong phủ cũng tình cờ nghe trộm trong thư phòng của hắn mới biết được, chắc chắn không sai, hơn nữa trước kia cũng có một gia đình đặc tội với thượng thư kia, sau đó cũng chết bất đắc kì tử, người nghĩ không phải hắn ta thì còn ai vào đây, không chừng chúng ta sẽ là người tiếp theo, đi, đi, không đi sẽ không còn kịp nữa, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” lão bà bà mang tay nài lên vai, lưu loát ôm lấy Thanh Ca bước ra ngoài.

Tuổi của Thanh Ca cả hai đời cộng lại cũng hai mươi mấy, lại bị một bà lão sáu mươi ôm đi, thật sự rất kì quái, giả dụ muốn xuống đất, “Bà nội, ta tự đi được, thả ta xuống đi.”

Bà lại cho là con nít cáu kỉnh, đùa giỡn nói, “Thúy Hoa nghe lời nào, bà ôm đi mau hơn.”

Thanh Ca biết khó có thể thay đổi được suy nghĩ cố chấp của bà bà, nên cũng nghe lời cho bà ôm, giả bộ trẻ con nói, “Bà nội à chúng ta có thể báo quan mà, không phải người nói hoàng đế muốn trừng trị bọn người kia sao?”

“Ai, người còn quá nhỏ, không hiểu chuyện trong quan trường đâu, huống chi những người kia còn khó bảo toàn cho bản thân, làm gì còn thời gian mà đi quản chuyện của dân thường chúng ta chứ, ta nghĩ bây giờ hoàng đế kia cũng phải đau đầu với chuyện lớn, không chừng chúng ta phải gặp được hoàng đế thì may ra, nhưng một thường dân như chúng ta thì làm gì có hi vọng gặp được hoàng đế chứ? Cho nên chúng ta vẫn nên tránh nơi đầu sóng ngọn gió này thì hơn.” kéo Thanh Ca rúc vào lòng bà, sao nàng có thể không hiểu những điều này chứ? Chẳng qua quốc pháp của Bắc Thần quốc này quả là

hông biết đến không thể tưởng nổi, không lẽ thật sự không có quan thanh liêm sao?

Đến khi Thanh Ca cùng bà đi tới rừng cây, có mấy người mặt mày hung hăng xông vào nhà họ, tìm mãi không thấy người, “Xem ra là đã biết chuyện rồi, nghe nói bà già kia vừa tới Lưu phủ, chắc là chạy chưa xa, đuổi theo.” người vừa ra lệnh hiển nhiên là người cầm đầu, mang theo vài người đuổi theo hướng rừng cây.

Lão bà và bà vừa mới ôm Thanh Ca men dọc theo con đường nhỏ ven rừng mà lên núi, con đường kia dù có chút khó đi nhưng lại được cây che khuất không dễ bị phát hiện, nhưng dù sao bà và bà cũng đã nhiều tuổi rồi, làm sao có thể nhanh hơn thanh niên cường tráng ngày ngày luyện võ chứ, hơn nữa đường núi gấp ghe khó đi, dọc theo rừng cây lại là vách đá cheo leo, không cẩn thận sẽ thịt nát xương tan, đi đứng càng thêm khó khăn thế nên rất nhanh sau đó đã bị phát hiện.

“Mau, họ ở đây.” không biết là ai hét to một tiếng.

“Bà nội, hình như có người đuổi tới nơi rồi.” ngay khi có người tiến vào rừng, trực giác nhạy cảm của Thanh Ca đã phát hiện, bây giờ tiếng động đã lớn như vậy, đến lão bà và bà cũng biết là có người đuổi kịp, không khỏi bước nhanh hơn, mồ hôi đầm đìa chảy.

Mấy tên ác độc kia nhanh chóng bao vây hai bà cháu, lão bà và bà đang ôm Thanh Ca bị buộc phải đứng ngay mép vực, thân thể của bà tựa bên một cái cây to, miễn cưỡng chống đỡ thân thể đã tiêu hao không ít thể lực.

“Giết.” mấy người ác kia cũng không nói nhiều, chỉ nghe một tiếng hiệu lệnh của tên thủ lĩnh, lập tức tiến lên giết người.

Lúc này lão bà và bà lại rất bình tĩnh, không gấp gáp như lúc trước, tình hình thế này có lẽ làm gì cũng không thể chạy khỏi! Nàng vừa thấy đối phương định bỏ về phía mình, thì nghe một tiếng hét lớn, “Đợi một chút.” người ác tất nhiên là bị “khí thế” của bà và bà dọa sợ, dừng mọi động tác trên tay, chờ bà nói tiếp.

Ngay cả Thanh Ca cũng kinh ngạc nhìn bà, ở kiếp trước nàng thường xuyên đụng tới những trường hợp như vậy, huống chi còn chết một lần cho nên bây giờ cũng không có nhiều cảm xúc gì lắm, dù sao nàng cũng hiểu cái thân thể nhỏ bé này khó thoát khỏi cái chết, muốn phản kháng cũng không có sức, chẳng qua là bình tĩnh tiếp nhận một chuyện thật mà thôi, chỉ là những việc làm của bà và bà khiến nàng không hiểu nổi, mong đợi nhìn bà, nàng muốn biết bà tính làm gì.

“Ha ha, ta chỉ muốn trước khi chết thương lượng với cháu nội vài chuyện thôi, dù sao chúng ta cũng không thoát, các người chờ một chút.” bà và bà khôi phục lại ngữ điệu nói chuyện.

Đám người ác cũng không tiến lên xem như chấp nhận lời đề nghị của bà, lão bà và bà thấy mấy người kia không động đậy thì nhìn Thanh Ca, “Thúy Hoa, dù sao hôm nay chúng ta cũng phải chết, người có thể đồng ý với bà nội một chuyện không?”

“Bà nói đi.”

“Cho dù có chết ta cũng không muốn chết dưới lưỡi đao của bọn họ, người nhảy xuống vực với bà và bà đi, sao nào?” lão bà và bà liếc lưỡi đao sáng lóa của đối phương, nuốt một ngụm nước bọt, lại chỉ bên cạnh vách đá, mong đợi nhìn Thanh Ca.

“Không được, nhảy xuống sẽ thịt nát xương tan.” Thanh Ca trực tiếp cự tuyệt, chẳng qua là nụ cười nhạt kia chứng minh nàng đang trêu chọc người già nào đó.

“Thúy Hoa, sao người lại độc ác như vậy, uống cho ta nuôi người nhiều năm như vậy, thế mà người lại để ta nhảy xuống một mình trên đường xuống hoàng tuyền không có ai bầu bạn sao? Thúy Hoa...” lúc này lão bà và bà cũng không quên đùa bỡn, nhìn mấy cái gân xanh trên trán bạn nhỏ nào đó giật giật.

“Các người nói đủ chưa?” mấy bạn áo đen nhìn thấy hai bà cháu nhà này ngồi giong với nhau thì nhin không được nữa.

“Sao vậy, không lẽ tại tôi không được lựa kiểu chết nữa sao?” lão bà và bà hung hăng nhìn đám người ác kia, vẻ mặt như muốn nói nếu người còn nói thêm chữ nào nữa ta sẽ cắn chết người.

Lão bà và bà thấy đám người áo đen kia không còn nói nhiều nữa thì rung rung hai mắt nhìn Thanh Ca, cảm giác như là nếu nàng không đồng ý bà sẽ không bỏ qua.

“Được, ta đồng ý.” dù sao cũng là chết cả, chết kiểu này cũng tốt hơn so với việc bị lão bà và bà làm phiền tới chết, nàng cũng không muốn làm bà và bà thất vọng, không trêu bà nữa, nàng trực tiếp đáp ứng.

Bà và bà ôm Thanh Ca một cái thật kêu, vui vẻ ngẩng đầu lên hướng về đám người ác vỗ ngực hào khí, “Ta có chết cũng phải tự chết, hừ.”

Sau đó ôm Thanh Ca nhảy xuống vách núi, còn quay đầu lại phía đám sát thủ kia thét lên một câu, “Người làm thì có trời nhìn, ông trời sớm muộn gì cũng diệt hết các người!” xem ra lão bà và bà cũng rất... Làm sao không hận khi con gái mình bị giết, chẳng qua trúng và đá khác nhau, bà chỉ quý trùng sinh mạng của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: ĐÁY VỰC

“Ngô” Thanh Ca dần dần tỉnh lại, đập vào mắt là khắp nơi hoa cỏ rực rỡ, còn có một rừng cây không biết tên, thậm chí trên cây còn có những trái treo lủng lẳng. Ánh mặt trời chiếu lên những giọt sương đọng trên lá cây, chiết xạ ra ánh sáng long lánh như sao. Bên tai truyền đến những tiếng kêu của chim rừng. Đặc biệt là nơi này sương khói lượn lờ, tựa như loại sa mỏng khoác trên người thiếu nữ, thần bí mà mê hoặc. Cả một vùng xuân về hoa nở, chim hót hoa thơm, giống như tiên cảnh a!

Thanh Ca còn nhớ mình và lão thái thái cùng nhau nhảy xuống vách núi. Nàng còn nhớ rõ rơi thật lâu nhưng không đến đáy vực. Vì trên không trung nên không khí mỏng manh, làm nàng cảm thấy hô hấp dồn dập, đại não dần dần trống rỗng, không lâu sau liền mất đi tri giác. Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng bây giờ đập vào mắt lại là một hình ảnh tiên cảnh duy mỹ mê người, cho dù nàng là người hiện đại cũng không khỏi hoài nghi mình thực sự đã chết, hơn nữa nơi này có thể là thiên đường trong truyền thuyết, dù sao thì vẫn chưa từng nghe nói thiên đường có hình dạng gì.

Nhưng kiếp trước nàng thân là sát thủ, nàng giết người chưa bao giờ hỏi người bị giết nhân phẩm như thế nào, càng sẽ không hỏi lý do bị giết, chỉ cần tâm tình nàng tốt. Nàng còn không biết mình đã giết bao nhiêu mạng người, cho dù chết cũng không thể lên thiên đường a. Còn có thân thể truyền đến đau đớn cùng thân thể lão thái thái đã cứng ngắc nằm phía dưới, cũng nói rõ nàng thực sự còn sống.

Thanh Ca giật giật thân thể của mình, phát hiện trên người cũng không có thương thế gì quá nặng. Chẳng qua là trong quá trình rơi xuống, khí lực bị thoát hết cùng chấn động mạnh, mới làm cho nàng cảm thấy thân thể có chút đau đớn.

Thanh Ca kiểm tra thân thể lão thái thái, vì lấy lưng đệm, vì vậy phía sau lưng của nàng là một mảnh huyết nhục mơ hồ, xem thân thể cứng ngắc và mức độ máu khô cho thấy, nàng đã chết rất lâu, từ hai mắt nàng nhắm chặt, cùng với đôi môi nhếch nhẹ cho thấy nàng đi cũng xem như an tâm. Còn có y phục nàng rách rưới, hiển nhiên là trong quá trình rơi xuống bị những cành cây sinh trưởng trên vách đá cắt qua mà rách. Mà do những cây cối sinh trưởng trên vách đá ngăn cản nên nàng rơi từ trên vách đá cao như vậy mà thân thể không có tan xương nát thịt.

Thanh Ca phát hiện trên người mình chẳng những không có vết thương, ngay cả y phục cũng chỉ bị rách mấy chỗ nhỏ mà thôi. Có thể hiểu, lão thái thái đã dùng thân thể của mình bảo vệ nàng bình yên vô sự. Mặc dù lão thái thái biết các nàng không có cơ hội sống sót nhưng vẫn theo bản năng bảo vệ nàng trong ngực. Có thể lão thái thái hy vọng nàng có cơ hội sống sót a. Mà lão thái thái cũng thật xem một hài tử nhặt được như nàng thành tôn nữ mà ái hộ (yêu thương, bảo hộ) a.

“Nãi nãi, ta biết ngài vẫn luôn xem ta là tôn nữ mà đối đãi, mặc dù ngài luôn một bộ dáng ‘không đứng đắn’, nhưng ta biết thật ra ngài rất cẩn thận, buổi tối lúc ngủ, nửa đêm ngài luôn đến đắp chăn cho ta, kể từ khi ngài biết ta không thích ăn củ cải, từ đó bàn ăn không bao giờ xuất hiện củ cải nữa, mặc dù bán sữa dê không có bao nhiêu bạc, nhưng lần nào ngài cũng mua một ít đồ chơi nhỏ cho ta, ta thích lúc ngài nghe ta gọi là nãi nãi mà mặt mày hớn hớn, ngài vốn thích quần lông ta đánh cò, ta thích nhìn thấy bộ dáng ăn quýt của ngài mỗi khi thua, khi đó ta còn trốn đi, để ngài không tìm được ta, nếu ta biết duyên phận chúng ta mỏng như vậy, ta nhất định sẽ không trốn ngài, nhất định sẽ để ngài thắng một lần, mặc dù cảm thấy cái tên Thúy Hoa này rất quê mùa, nhưng sau khi nghe ngài gọi ta thì ta lại thấy rất ấm áp.” Thanh Ca vươn tay lấy bụi đất trên mái tóc rối bời của lão thái thái xuống, giọng nói nhàn nhạt kể lại mấy năm nay nàng cùng lão thái thái ở chung, giọng nói bình thản giống như nói đến chuyện của người khác, nhưng trên mặt thấm đẫm nước mắt đã bán đứng cảm xúc chân thật của nàng.

Thanh Ca đưa tay tiếp lấy giọt nước mắt rơi xuống, lẳng lẳng nhìn nó, đây là nước mắt sao? Thì ra nước mắt là như vậy, tại sao mình lại rơi nước mắt, cho dù trước kia gian khổ huấn luyện mình cũng chưa từng khóc qua, tại sao trong lòng lại cảm thấy rất đau? “Nãi nãi, ngài không chỉ cho ta ấm áp chưa từng có, để ta cảm nhận được thân tình, còn dạy ta cảm giác đau lòng, để cho ta biết thì ra con người của ta cũng có nước mắt. Ta đã sống hai đời, ngài là thân nhân duy nhất của ta, cũng là nãi nãi duy nhất.”

Thanh Ca không quản nước mắt không ngừng rơi xuống, mỉm cười nhìn lão thái thái, “Nãi nãi, ta nghĩ đường trên hoàng tuyền cũng sẽ không tịch mịch, nói không chừng bạn già của ngài, còn có con của ngài, nữ nhi của ngài cũng ở đó chờ ngài đoàn tụ? Sau đó một nhà các người lại có thể có một cuộc sống hạnh phúc.”

Thanh Ca nói chuyện với lão thái thái một lúc lâu, sau đó tìm một nơi để cho lão thái thái nhập thổ vi an, lấy một tảng đá lớn đặt trước mộ phần khắc lên ‘nãi nãi chi mộ’ bốn chữ, bởi vì Thanh Ca hoàn toàn không biết lão thái thái tên gọi là gì, hơn nữa nàng cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt.

Thanh Ca sau khi chôn cất lão thái thái, liền biết hoàn cảnh chung quanh, đây là một đáy vực, bốn bề núi vây quanh, hơn nữa tình huống lúc bọn họ rơi xuống xem ra, hẳn là sâu không lường được. Phía bắc sơn cốc có một cái hồ không tính là lớn, hồ nước trong suốt có thể thấy được đàn cá tự do bơi lội phía dưới. Bất quá, Thanh Ca đến thì vận mệnh bi thảm của chúng bắt đầu. Phía nam sơn cốc có một rừng trúc, một màu xanh biếc nhẹ nhàng chấp chờn trong gió, phát ra những thanh âm ‘xào xạc’, phảng phất như tinh linh đang vũ động theo tiết tấu. Ngoại trừ cái hồ ở phía bắc và rừng trúc kia, chính là hoa hoa cỏ cỏ khắp nơi như lúc trước nhìn thấy cùng với rừng cây không biết tên. Nơi này hoàn cảnh thanh u, giống như tiên cảnh, nhưng càng giống một nhà giam, vào được mà không ra được. Thanh Ca sau khi quan sát, sơn cốc này giống như một cái thùng to đựng nước, bốn bề núi vây, hơn nữa núi và núi giống như sinh trưởng cùng một chỗ, cây cối mọc san sát nhau, không có bất kì khe hở nào có thể xuất hiện.

Nếu tạm thời không ra được, dù sao cũng phải tìm một địa phương để ở, Thanh Ca tìm dọc theo sơn cốc, thầm nghĩ có thể tìm được một sơn động gì đó..... Có thể tạm thời tránh gió che mưa cũng không tồi, so với tùy tiện để gió táp mưa sa còn hơn.

Lấy năng lực sinh tồn ngoài hoang dã của Thanh Ca kiếp trước, qua nhiên tìm được một sơn động rất lớn. Bên trong có đầy đủ đồ dùng hàng ngày,

nhưng phía trên lại có một lớp tro bụi thật dày, hiển nhiên trước đây có người ở. Đặc biệt nhất là người ở trong sơn động, đem sơn động này tạc một mặt tường thành một cái giá sách cực lớn, phía trên có rất nhiều cổ thư. Còn có một ít quần áo nam nhân chỉnh tề đặt ở một mặt tường tạc khác.

Phía trước giá sách đặt một bộ bàn ghế bằng đá, trên bàn có một quyển sách cũ đang mở và một ít giấy mực khô khốc. Thanh Ca cầm quyển sách cũ trên bàn lên, lật xem, thì ra là ghi chép lại của một tiền bối trăm năm trước. Hắn si mê võ học, thích thu thập bí tịch võ học của các môn phái, khi hắn gần như góp nhặt tất cả bí tịch các môn phái, một lần hắn tình cờ phát hiện sơn cốc này. Nhờ vào khinh công cao cường của hắn, an toàn phát hiện ra nơi này, hắn thích sơn cốc u tĩnh này, rất thích hợp để luyện võ, liền lưu lại nơi này. Tất cả bí tịch võ công ở đây là do hắn mang từ bên ngoài vào, có khi hắn sẽ xem các bí tịch khác phái, sau đó yên lặng viết ra, còn lại là do hắn kết hợp các môn phái mà viết ra. Lấy trình độ si mê võ học đến điên cuồng, và vào khinh công cao cường của hắn, ngoài lúc ra ngoài mua bút mực và giấy, thì hắn hầu như không ra ngoài, càng về sau, người đã như đèn cạn dầu, muốn đi ra ngoài cũng hữu tâm vô lực. Võ công dù lợi hại thế nào cũng không tránh khỏi sự tàn phá của thời gian. Lúc hắn sắp chết, thể nhưng phóng hỏa tự thiêu, bởi vì hắn hy vọng gió có thể đem tro cốt của hắn đưa ra thế giới bên ngoài. Trước kia vẫn chấp nhất vào tu luyện võ học, không có nhận thức cuộc sống bên ngoài, vì vậy cho dù bỏ mình, cũng hi vọng có thể chạy ra khỏi nhà giam mà mình đã lựa chọn.

Thanh Ca cảm thấy vị cổ nhân này nhất định là một nhân vật thần tiên. Bởi vì nàng phát hiện trên giá sách ngoài bí tịch võ công tự tay ghi chép ra, còn có rất nhiều sách thuốc, cầm phổ, sách dạy đánh cờ. Thanh Ca không khỏi cảm khái quả thật là một nhân tài toàn năng a!

Thanh Ca còn phát hiện trong sơn động có hai động nhỏ, trong một cái động thậm chí có một ôn tuyền rất lớn, trên tường còn khảm một viên dạ minh châu rất lớn, chiếu vào ôn tuyền đang dâng lên hơi nóng, cả thạch thất lộ ra vẻ sáng ngời, có một loại mỹ cảm mông lung. Trong một cái động khác có một giường đá rất lớn, phía trên còn có chăn bông, mặc dù nhìn không ra màu sắc ban đầu, nhưng được gấp vô cùng chỉnh tề. Nhìn quanh bốn phía, Thanh Ca kết luận người kia không những là một kẻ si mê võ học mà còn là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống. Thanh Ca quyết định nếu bây giờ không ra ngoài được, tạm thời ở chỗ này cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: CON RẮN THÍCH ĂN CÁ

“Tiểu Yêu, đừng ăn vụng đó!” Am thanh cảnh cáo thanh thúy phát ra từ sâu trong động.

Nhìn về phía nơi phát ra âm thanh kia, chỉ thấy một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi đang chơi đùa trong hồ nước, nàng đứng bên dưới thác nước dường như để cảm nhận cái cảm giác dòng nước mát lạnh xối thẳng vào ngực, thân thể mảnh khảnh của nàng chặn ngang dòng chảy của dòng nước, chảy qua xương quai xanh tinh mỹ, lại dọc theo đường cong cơ thể mà chảy xuống đôi gò bồng ngạo nhân, cuối cùng đại bộ phận bọt nước không rơi xuống mà lưu lại trên da thịt tuyết trắng, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lấp lánh, thân thủ mạn diệu của thiếu nữ như ẩn như hiện trong nước, nàng thuận tay vẩy mái tóc ướt ra phía sau, mái tóc đen như mực chảy tán loạn trong nước, khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc như đang hưởng thụ, lông mi khẽ run, đôi mắt kia như hai vàng trắng sáng ngời, khóe miệng khẽ nhếch lên mang theo tia ôn nhu nhìn về phía bờ hồ.

Trên bờ có một đồng lửa đang cháy, bên trên nướng một con cá thật to, nhưng điều khiến người ta bất ngờ là bên cạnh có một con rắn màu đỏ hồng, bộ dạng như đang thèm thuồng nhìn con cá, giống như thể chỉ cần một tiếng cho phép của chủ nhân thì con cá kia lập tức sẽ an vị trong bụng nó vậy.

Thiếu nữ câu hồn người dưới thác nước kia chính là Lãnh Thanh Ca đã sống dưới Tiêu Dao cốc mười năm nay, còn con rắn kia chính là bạn duy nhất của Lãnh Thanh Ca nơi đây cốc này kiêm luôn chức sủng vật của nàng _ Tiểu Yêu.

Sau khi Thanh Ca biết bản thân không thể ra khỏi cốc thì liền an phận ở lại, cuộc sống đơn độc rất nhàm chán, mỗi khi nhàm chán nàng lại lôi một bộ bí tịch trên kệ sách xuống luyện, nghiền cứu sách thuốc một chút, nhìn nhìn sách đánh cờ, sau đó lại vào phòng ngủ lấy đàn ra học đòi văn vẻ.

Khi luyện võ nàng lại phát hiện, bất cứ loại võ công nào cũng có thông tính, chẳng qua là phương thức vận khí và cách điều khiển kinh mạch đi vào quỹ tích khác nhau thôi, nàng căn cứ vào những cái giống nhau này, khi luyện tập lại thay đổi kinh mạch nghịch hành một chút, từ tẩu quả nhập ma và những phương thức kém hiệu quả mà sáng tạo ra thứ thích hợp với mình hơn, khiến con đường võ học càng thêm dễ dàng.

Khi nghiền cứu sách thuốc, nàng phát hiện ra những dược liệu mà sách nhắc tới có nhiều cái không rõ là ở đâu nhưng trong Tiêu Dao cốc lại có rất nhiều, đây càng là điều kiện tốt để Thanh Ca quên với dược lý, trong cốc lại có rất nhiều dã thú, thích hợp để nàng thử nghiệm thuốc, bởi vì sự “hiển dăng” mọi nơi mọi lúc như thế nên rất nhanh sau đó Thanh Ca đã nhuần nhuyễn dược lý, y thuật của nàng cũng vì thế mà tiến bộ rất nhanh. Nàng còn có thể tự điều chế thuốc để thay đổi căn cơ của cơ thể, để cơ thể nàng càng thích ứng với việc tu luyện nội công.

Trước khi Tiểu Yêu xuất hiện, đánh cờ và đánh đàn chính là thú vui thiếu khiên duy nhất của Thanh Ca, nhưng sau khi bắt được bạn rắn nào đó, bạn nhỏ kia đã may mắn trở thành đối tượng tiêu khiển mới của nàng.

Bởi vì ở trong cốc rất dồi dào thức ăn, thế nên Thanh Ca có thể tùy nơi tùy chỗ tìm thấy đồ ăn, bất kể là hồ cá hay chim chóc đều là địa bàn của nàng.

Trong một lần Thanh Ca đang nướng cá bên bờ sông chuẩn bị giải quyết cái bụng của mình, khi nàng đang chuẩn bị bỏ con cá nướng thơm ngào ngạt vào miệng thì có một vật thể không rõ lạ ngay khi nàng không phòng bị mà curop đi con cá trên tay nàng, Thanh Ca ngơ ngác nhìn tay mình, nàng kinh ngạc với tốc độ của đối phương, dưới đáy cốc không một bóng người (trừ nàng ra) thì làm gì có “ai” đi curop cá của nàng chứ, cái đáy vựa này nói nhỏ cũng không nhỏ mà lớn cũng không lớn, cũng giống như một cái phủ đệ của một gia đình vậy, nếu có người xông vào thì nàng sẽ phát hiện ngay thôi, nhưng mà

hình như nàng chưa phát hiện ra sự tồn tại nào như thế a.

Thanh Ca đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn sang, thì ra là một con rắn nhỏ màu đỏ hồng đang ăn cá nướng của nàng ngon lành, con rắn này nàng có thấy trong sách thuốc, nó gọi là thủy xà, toàn thân của nó đều là bảo vật, bất kể là da rắn, mật rắn hay máu rắn đều là thánh phẩm giải độc, nhưng bản thân nó lại có kịch độc, nếu không may bị nó cắn trúng thì rất khó để giải hết độc, cho dù có ăn nó cũng không giải được, mặc dù rất nhiều người biết nó là thánh phẩm giải độc nhưng cũng không dám bắt nó, một phần vì sợ độc, một phần cũng là vì tốc độ của nó cực nhanh, nhiều người có kinh công lợi hại cũng chưa chắc bắt được nó. Theo như trên sách nói, thủy xà sinh sống nơi thâm sơn rừng rậm, số lượng rất thưa thớt, thích sống một mình, nhưng không hề đề cập tới việc nó thích cá nướng!

Thanh Ca nhìn nó đang từ từ thưởng thức con cá vừa cướp trong tay nàng, cũng không quá tức giận, tự nướng thêm một con khác, rắn nhỏ nhanh chóng xử lý con cá kia, trơ mắt nhìn con cá trên bếp lửa.

Thanh Ca xem như không nhìn thấy nó, cầm cá chuẩn bị đưa lên miệng, rắn nhỏ lại chơi chiêu cũ, lấy tốc độ sấm chớp của nó cướp cá trên tay Thanh Ca, nhưng nàng làm sao có thể khiến nó thực hiện thêm lần nữa, ngay lúc nó không chú ý, lợi dụng kinh công xoay người một cái, tránh khỏi vị trí vừa rồi, rắn nhỏ không được như ý mà rơi xuống đất, nó không phục lắm, tiếp tục ngóc đầu dậy công kích, Thanh Ca bay lên trên cây, trước mặt nó vui thích thưởng thức mồi trên tay, rắn nhỏ lại tiếp tục công kích, Thanh Ca lại bay vọt qua cây khác, rắn dù sao cũng là loài bò sát, cho dù tốc độ có nhanh tới đâu thì cũng không thể bay được, rắn nhỏ vẫn cố gắng bay lên không trung, nhưng lần lượt thất bại mà rớt xuống đất.

“Ha ha.” cuối cùng rắn nhỏ cũng mệt mỏi gục xuống đất không nhúc nhích, Thanh Ca bị bộ dạng của nó chọc cười.

“Ta chưa từng thấy con rắn nào thích ăn cá nướng đến thế. Nể công này giờ ngươi giúp ta giải sầu, con cá này cho ngươi.” Thanh Ca “tốt bụng” bầy tới chỗ bạn rắn nào đó nằm chèm bẹp, đặt cá nướng trước mặt nó.

Mặc dù bạn rắn mệt tới nỗi không nhúc nhích được, vẫn không thể cưỡng lại sự hấp dẫn của cá nướng, đưa miệng tới, bắt đầu ăn ngon lành.

“Ta quyết định rồi, ngươi dễ thương như thế nên sau này là sủng vật của ta, làm sủng vật của ta có lời lắm đó, ta sẽ thường xuyên nướng cá cho ngươi ăn, có thể chơi cùng ngươi, thế nào? Không tệ đúng không!” Thanh Ca bắt đầu sự nghiệp lừa gạt, ở cái nơi không có bóng người này, khó khăn lắm mới kiếm ra món tiêu khiển thú vị như vậy, sao nàng có thể bỏ qua chứ?

“Nên đặt tên cho ngươi là gì đây? Tiểu Xích? Tiểu Hồng? Xích Luyện? Luyện Luyện? Hình như cũng chưa hay lắm nhỉ? Vậy gọi là Tiểu Yêu được không? Nhìn trên người ngươi này, da rắn thật đẹp, nếu là một con rắn yêu thì sau này lớn lên nhất định là rất đẹp, cứ quyết định như vậy đi.” Thanh Ca phối hợp nói, không quan tâm bạn rắn có đồng ý hay không, hiển nhiên rắn không biết nói chuyện, vì thế cái tên Tiểu Yêu đã ra đời như thế.

“Người nhìn ngươi xem, thật là bản, để chủ nhân dẫn ngươi đi ngâm nước nóng nào.” Thanh Ca ôm Tiểu Yêu đi về phía ôn tuyền, Tiểu Yêu cũng không chút phản kháng, không biết là do mới ăn no hay là vừa rồi đùa giỡn với Thanh Ca quá mệt mỏi, dù sao cũng không chút kháng nghị cho Thanh Ca chộp trong tay, tóm lại từ dạo đó Tiểu Yêu đã trở thành bạn của Thanh Ca, kiếm luôn chức sủng vật và vật thí nghiệm thuốc.

“Thường xuyên ngâm trong ôn tuyền có tác dụng làm đẹp da dưỡng nhan đó, nói không chừng sau này Tiểu Yêu sẽ trở thành chú rắn đẹp nhất trên đời đó.” Thanh Ca thường xuyên giỡn ác ném Tiểu yêu vào trong ôn tuyền, từ đó bạn rắn nào đó đã trở nên không chút sợ nóng, có thể tự do bơi lội trong ôn tuyền.

“Tiểu Yêu, nếu ngươi có thể tự lấy con cá kia xuống thì nó sẽ là của ngươi.” Thanh Ca thường xuyên chỉ vào đồng lửa nói như thế với Tiểu Yêu, bởi vì không cưỡng lại được sức hấp dẫn của cá nướng, Tiểu Yêu dứt khoát nhào vào trong đồng lửa, lấy cá xuống, lại lăn lộn trong đồng lửa, từ đó bạn rắn nào đó đã trở thành con rắn có thể đoạt đồ ăn từ trên đồng lửa.

“Tiểu Yêu, nếu ngươi nuốt viên thuốc này vào, chủ nhân sẽ cho ngươi ăn cá nướng.” Tiểu Yêu tròn mắt nhìn độc dược trên tay Thanh Ca, mặc dù biết ăn vào sẽ rất khó chịu, nhưng vẫn vì nghiệp lớn mà nhào vào, từ đó bạn rắn đã trở thành một con “rắn độc” đúng nghĩa.

Sau khi trải qua không biết bao nhiêu là trò đùa ác của Thanh Ca, cuối cùng thì bạn Tiểu Yêu đã trở thành một con xích luyện xà vạn năng. Sau khi Thanh Ca trải qua mười năm tu luyện, võ công cũng đạt tới cảnh giới ít người bì kịp, muốn rời khỏi nơi này cũng đã là chuyện dễ dàng.

“Xôn xao.” Thanh Ca bước ra khỏi hồ, thân thể mạn diệu hiện ra không sót chút gì, đưa tay cầm lấy y phục được nàng để sẵn trên bờ mặc lên người, thứ miễn cưỡng có thể coi là quần áo này là do nàng xử lý một hồi, khiến nó trở lại thành một tấm vải, sau đó cứ như thế mà đắp lên người, vừa có thể che kín những chỗ cần che, vừa có thể trường tồn với thời gian.

Thanh Ca gỡ con cá nướng trên đồng lửa xuống đưa cho Tiểu Yêu, “Tiểu Yêu, ngươi nói xem, chúng ta ở nơi này nhiều năm vậy rồi, có phải nên ra ngoài rồi hay không?”

“Ngươi không nói tức là đồng ý rồi nha, vậy thì chúng ta xuất cốc thôi, ha ha.” Tiểu Yêu vui sướng ăn con cá nướng mà chủ nhân vừa đưa tới, trong mắt đều là mị vị ngay trước mặt, làm sao có thể đưa ra ý kiến gì được, hơn nữa cho dù nó có muốn phản đối cũng không thể biểu đạt ra ngoài, nói chung là quyền được ngôn luận của nó coi như bằng không.

Tiểu Dao cốc chính là do Thanh Ca đặt, nơi này hoa nở quanh năm, bốn mùa như một, phân phát hơi thở thế ngoại đào nguyên như trong thơ ca hay nhắc đến, tự do tự tại, thế nên Thanh Ca mới lấy tên là Tiểu Dao cốc, mặc dù nơi này có hơi nhàm chán một chút, cái tên này cũng có chút hữu danh vô thực, nhưng chỗ này cũng chỉ có mình nàng, không ai biết đến nên nàng cũng tự quyết định thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Xuất Cốc

“Nãi nãi, Thúy Hoa hôm nay sẽ xuất cốc, người nhất định sẽ lo lắng ta sau khi ra ngoài sẽ bị người khác khi dễ phải không? Người yên tâm, bây giờ Thúy Hoa rất lợi hại nga, sẽ không dễ dàng bị người ta khi dễ đâu. Còn nữa ta nhất định sẽ không bỏ qua cho một nhà tên cầu quan đã hại chết người, người đắc tội với ta, những ngày an nhàn của chúng sẽ nhanh chấm dứt, cũng không biết mạng của hắn có còn hay không, hy vọng hắn có thể sống đến bây giờ.” Thanh Ca đứng trước mộ lão bà bà, mặc dù khuôn mặt vẫn đậm mạc nhưng lời nói lại mang theo tia ôn nhu và tình cảm.

“Nãi nãi, ta nghĩ người bây giờ nhất định đã đoàn tụ với người nhà của người đi! Nếu như vậy, sau khi ta đi người cũng sẽ không cô đơn, còn có bọn họ bên cạnh người, mặc dù ta biết người rất muốn ở cùng với ta, ta hứa với người, ta nhất định sẽ thường xuyên trở về thăm người. Nãi nãi, gặp lại sau!” Thanh Ca hướng mộ bia phát phát tay, dứt khoát quay đầu rời đi, giống như nơi này không có thứ gì khiến nàng lưu luyến, nhưng thật sự như thế nào thì chỉ có mình nàng biết.

“Tiểu Yêu, đi thôi.” Tiểu Yêu vốn đang lười nhác nằm trên mặt đất phơi nắng, ‘huru’ một tiếng đã chạy đến trên vai Thanh Ca, sau khi vừng vàng leo lên liền gục đầu xuống tiếp tục phơi nắng.

“Tiểu Yêu lại lười rồi sao! Xem ra bình thường ta đối với người quá tốt.” Ngữ điệu không phạt phồng nhưng nghe vào trong tai Tiểu Yêu lại trở thành lời uy hiếp đáng sợ, lập tức ngẩng cái đầu đang gục lên, cọ cọ khuôn mặt Thanh Ca bộ dáng lấy lòng.

“Ha ha, làm nũng cùn vô dụng, lười như vậy, thì cá nường không cần phải ăn nha, ta chỉ sợ có ăn rồi lại lười, sau đó mập ra, như vậy sẽ biến dạng đó, ta không muốn đem theo bên mình một sùng vật xấu xí nha!” Thanh Ca lấy tay kéo cái đầu nhỏ đang cọ cọ trên mặt nàng ra, Tiểu Yêu ngẩng đầu lên, trong mắt dường như còn ầng ầng nước mắt vô tội nhìn Thanh Ca.

Thanh Ca không nhìn ánh mắt ‘đằm đằm đáng yêu’ của nó, mà tự mình thưởng thức phong cảnh trên đường đi lên vách đá.

Thanh Ca bay lên dọc theo vách đá té xuống lúc trước, vì nàng muốn xem nơi nàng và lão bà bà từng ở kia một chút, không biết nó còn ở đó hay không. Địa phương cao như vậy, nàng không có bộ dạng mệt mỏi như là đang đi trên đường lớn một cách nhàn nhã tự nhiên, có thể thấy nàng nội lực thâm hậu và kình công đã đạt thành tựu vượt bậc.

Thanh Ca đang mặc một bộ thanh y rộng rãi, bộ y phục này là của chủ nhân cũ của sơn cốc để lại, bộ nam trang duy nhất hoàn hảo không tổn hao gì, nếu phải xuất cốc, những thứ ‘thời thượng’ kia ở trong cốc cũng không thể tùy tiện mặc đi ra ngoài, dù sao nhập gia phải tùy tục, không nên để cho người khác nói nàng đồi phong bại tục, làm xấu xã hội này nha. Đầu nàng vẫn một kiểu tóc thiếu nữ đơn giản, phù hợp với thanh y trường bào đang mặc. Thoạt nhìn thì vô cùng giản dị, nhưng trên người nàng phát ra khí chất thanh cao lạnh nhạt, nhưng làm cho người khác cảm thấy đậm mạc xa cách. Khỏe miệng tuy đang cười nhưng lại có một khí thế làm người khác không thể xâm phạm.

Thanh Ca phi thân lên vách đá, nơi đó vẫn là một rừng cây như cũ, nhưng thời gian mười năm, để cho cây nhỏ cũng trở thành đại thụ chọc trời, nói ra thì rừng cây nhỏ, hiện tại cũng đã trở thành một tiểu rừng rậm rạp.

Thanh Ca đi ra khỏi tiểu rừng rậm, liền nhìn thấy ngôi nhà lúc trước nàng và lão bà bà ở cùng nhau, nhà gỗ kia vẫn còn chẳng qua là trở nên rất cũ rách, nàng nghĩ nơi này hẳn đã trở thành nơi che gió tránh mưa cho rất nhiều người đi! Đại thụ trước sân lúc trước phải cần ba người vây quanh ôm hết nay lại lớn hơn một vòng.

Nàng đẩy cửa đi vào, cửa gỗ đã lâu không có hoạt động phát ra thanh âm ‘Két, chít chít’, dưới đất có rất nhiều mảnh ngói bể rơi xuống. Chuồng lão bà bà lúc trước nuôi dê vẫn còn, cái giường nàng và lão bà bà ngủ vẫn y chỗ cũ, dường như cảnh tượng lão bà bà và nàng cùng nhau chơi đùa đang xuất hiện bên trong ngôi nhà này, nhưng bây giờ cảnh còn người mất. Nàng vốn không phải người hay hoài niệm nhưng vẫn nhịn không được mà nhớ lại những kỉ niệm ấm áp giảng đơn khi đó.

“Lão Đại, ta vừa mới nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp đi vào nơi này, tuyệt đối không sai, tư thái kia, gương mặt kia tuyệt đối là cực phẩm, nhìn nàng mặc y phục rách rưới, nói không chừng là tiểu thư một gia đình quan gia nghèo túng.” Hai nam tử tướng mạo thô tục thập thò đứng ngoài cửa nhìn quanh, một người thân hình gầy yếu, xấu xí bên tai một nam nhân tai to mắt lớn nói nhỏ, dường như đang tranh thưởng.

“Nhị Ngu, người không nhìn lầm? Quan gia tiểu thư nghèo túng đến đây làm gì?” Nam nhân được gọi là Lão Đại hoài nghi nhìn nam nhân xấu xí thô tục.

“Tuyệt đối không sai, bất kể nàng tới đây làm gì. Nhưng cực phẩm kia nếu bán đến Phong Nguyệt lâu nhất định sẽ có giá tốt. Hơn nữa ta nhìn thấy nàng chỉ đến đây một mình, lại chân yếu tay mềm, chúng ta sẽ dễ dàng bắt được.” Nhị Ngu hai mắt sáng lên đi vào bên trong nhìn.

“Làm tốt lắm nếu bên trong thật có một mỹ nhân, thu được vào tay, đại ca ta nhất định sẽ không bạc đãi người.” Lão Đại hào sảng vỗ vỗ vai Nhị Ngu, Nhị Ngu bị đánh gương cười lui về sau vài bước.

“Đi, đi vào nhìn một chút.” Lão Đại hướng Nhị Ngu phát phát tay, dẫn đầu bước vào bên trong.

Khi hắn định đi tới phía sau Thanh Ca chuẩn bị đánh lén, Thanh Ca thể nhưng chậm rãi quay đầu lại, dùng ánh mắt bình thản nhìn hai nam nhân giống như thỏ phi kia, hai người bọn họ bị nhìn, mặc dù ánh mắt Thanh Ca không sắc bén nhưng hai người bọn họ lại cảm thấy một cỗ hàn khí xông lên trong lòng.

Khi bọn họ chưa vào cửa, nàng đã phát hiện hai người bọn họ, nàng cũng nghe được bọn họ tính toán, liền muốn im lặng tương kế tựu kế, dù sao bây giờ nàng một mình không chỗ nương thân, bây giờ có người ‘hào tâm’ cho nàng chỗ dừng chân không tồi nha. Cảm giác được động tác đánh lén của hai người bọn họ, theo thói quen sát thủ kiếp trước dùng ánh mắt đánh giá bọn họ, không ngờ tới đối phương lại bị một ánh mắt của nàng hù dọa thành như vậy.

“Nha, các người là ai? Các người muốn làm gì?” Nếu đã tương kế tựu kế, ánh mắt hàm chứa sát khí vừa rồi trong nháy mắt biến thành hàm chứa nước mắt, bộ dáng con cừu nhỏ đáng thương, hai tay còn không ngừng run rẩy. Tiểu Yêu trong lúc đối phương tiến vào đã bị Thanh Ca tóm trong tay, khiến nó biến điều quần quanh trên cổ tay nàng nấp trong ống tay áo rộng rãi.

Hai nam nhân thô tục bị tiếng khóc của Thanh Ca làm hồi phục tinh thần, bọn họ liếc nhìn lẫn nhau, cũng không rõ vừa rồi làm sao mình lại bị một nữ tử nhu nhược như vậy hù dọa, lắc đầu liên tục, vừa rồi nhất định là ảo giác.

Lão Đại kia trong lòng không ngừng tự an ủi mình một phen, sau đó mới đánh giá Thanh Ca toàn thân không ngừng run rẩy trước mắt, vừa rồi chỉ nghe tiếng khóc, sau khi nhìn kỹ lại liền giật nảy mình, dung mạo tuyệt sắc kia, hơn nữa bộ dáng làm bất kể là nam nhân nào nhìn thấy đều thương cảm, hai chân nhũn ra.

“Không tệ, quả nhiên là vu vật, nhìn thấy là ta liền muốn áp dưới thân mà chà đạp một phen, nghĩ đến nữ nhân này ở dưới thân ta rên rỉ hầu hạ, ngay cả ‘lão nhị’ của ta cũng đã đứng lên.” Lão đại lau khóe miệng chảy nước miếng, thô tục nhìn Thanh Ca, đáy mắt Thanh Ca hiện lên một tia sáng lạnh.

“Lão đại, vu vật như vậy còn xử nữ mới đáng giá, nếu như phá thân sẽ không đáng giá như vậy nữa.” Mặc dù hắn cũng muốn ném thử tư vị của vu vật này, nhưng đối với bọn họ nữ nhân so với bạc thì bạc quan trọng hơn nhiều.

“Nói cũng phải, nhìn được mà ăn không được, thật làm người khác khó chịu. Cô bé, biết điều một chút đi theo chúng ta, nếu không sẽ phải ăn đau khổ nha.” Lão Đại hung thần ác sát nhìn chằm chằm Thanh Ca, hung tợn quát lớn với nàng.

“Các người muốn mang ta đi đâu? Ta không biết các người, ta sẽ không đi với các người, các người là người xấu.” Thanh Ca giả vờ khóc lui lại mấy bước.

“Chúng ta không phải người xấu, chúng ta muốn dẫn người đến một nơi a, hắc hắc! Đây là một địa phương tốt, bao nhiêu người muốn mà không được a!” Nam nhân gọi là Nhị Ngưu hai mắt hiện lên một đạo âm quang, giống như hắn đang ảo tưởng nàng đang ôn nhu nằm dưới thân hắn.

“Nói nhiều như vậy với nàng làm gì? Người tốt nhất là nên biết điều một chút đi theo chúng ta, nếu không bây giờ ta sẽ giết người.” Lão Đại hung thần ác sát đe dọa làm Thanh Ca sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Thanh Ca sợ hãi nhìn bọn họ, thân thể run rẩy, từ từ đi qua. Lão Đại xoay người đi về phía trước, Nhị Ngưu thì chờ Thanh Ca đi qua, sau đó đi sau cùng, giống như phòng ngừa Thanh Ca chạy trốn.

Bởi vì hai người đi một trước một sau Thanh Ca nên căn bản không nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Ca, mặc dù lưng Thanh Ca run rẩy không ngừng làm người ta có cảm giác ớn lạnh nhưng trên mặt vẫn là biểu tình lạnh nhạt, trong mắt còn mang theo lệ quang. Chưa có người nào dám kiêu ngạo đe dọa ‘Dạ Kiều’ nàng như vậy đâu. Bọn họ là người thứ nhất nha, là thứ nhất nên không biết nên cho bọn họ ‘phần thưởng’ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: PHONG NGUYỆT LÂU

Thanh Ca bị kéo vào thành, vì bây giờ còn sáng sớm nên trên đường không có người nào, chỉ có vài người bán hàng rong không ngừng loay hoay với gánh hàng của mình, không hề để ý tới tổ hợp kì quái của ba người nào đó.

Thanh Ca bị kéo qua mấy con hẻm vắng vẻ, sau một hồi lâu, cuối cùng cũng dừng lại ở một cánh cửa có vẻ là cửa sau của một hộ gia đình nào đó.

“Đồng đồng đồng” lão đại kia hung hăng gõ cửa vài cái.

“Ai vậy? Mới sáng sớm không cho người ta ngủ mà còn tới làm phiền gì chứ? Bộ không muốn người khác sống nữa sao?” tiếng chửi mạt từ bên trong truyền ra.

Người mở cửa là một nam nhân thoát nhìn khá thô kệch, miệng vẫn còn ngáp, ánh mắt hung hăng trừng về phía nam nhân thô tục đứng gần cửa nhất giống như muốn nói, ‘Nếu người không có chuyện quan trọng để nói thì coi chừng ta.’

“Phiền vị đại ca này nói cho Hoa ma ma biết là Trần Đại mang hàng tới rồi, lần này tuyệt đối là cực phẩm.” tên Trần Đại kia khi này chẳng phải còn hung hăng với Thanh Ca lắm sao, giờ lại đầu cúi lưng khom trước kẻ vừa mở cửa.

Nam tử vừa mở cửa kia nâng mắt nhìn quanh phía sau lưng Trần Đại như muốn xác định xem cái thứ gọi là cực phẩm kia nó ra sao, nhưng khi ánh mắt chạm tới khuôn mặt đang không ngừng hoa lệ đắm mưa của Thanh Ca, bộ dạng ngái ngủ vừa rồi cũng phải nghếch ra, cái mặt dâm tà kia vừa nhìn đã biết hẳn đang nghĩ gì.

“Ha ha, đúng là mỹ nhân tuyệt sắc, các người chờ một tí, ta sẽ đi gọi Hoa ma ma ngay.” nam tử lấy tay lau nước miếng đang không ngừng chảy trên miệng, xoay người chạy vào nhà, vừa chạy vừa quay đầu nhìn Thanh Ca.

“Hoa ma ma, họ ở chỗ này.” một lúc sau, nam tử nọ dẫn một phụ nữ trung niên ăn mặc lòe loẹt bước ra.

Nhìn người phụ nhân đang tiến về phía mình, Thanh Ca không ngừng cảm thán trong lòng, ôi, nàng thật ấn tượng với vòng hai thùng nước kia a, thì ra đây chính là tú bà trong truyền thuyết, quả là khoa trương hơn cả phim truyền hình nữa, bộ đồ của bà ta rất có hiệu quả kích thích hứng thú trong nàng.

“Ồ đâu vậy? Mang tới cho ta coi thử xem” giọng nói lang lang chói tai của Hoa ma ma vang lên.

“Nàng ta ở đây, bà thấy thế nào?” Trần Ngũ là người phản ứng đầu tiên, hắn kéo Thanh Ca ra trước mặt Hoa ma ma.

Hoa ma ma đánh giá Thanh Ca từ trên xuống dưới một lần, trong lòng thầm khen nàng lớn lên tuyệt sắc, bây giờ đã có thể một chín một mười với hoa khôi của bà, xem ra lần này mình nhất được bảo vật, Hoa ma ma chỉ thấy trước mắt mình toàn là bạc sáng bóng, trong lòng thì vui mừng hớn hờ, ngoài mặt vẫn khinh khỉnh, “Không tệ, không tệ, người ra giá đi.”

Trần Đại do dự một hồi mới giơ một ngón tay ra, “Một trăm lượng, một đồng cũng không bớt!”

“Đồng ý, đây là một trăm lượng, người cầm đi, người giữ là của ta.” Hoa ma ma hào sảng đáp ứng, tuy một trăm lượng không phải là con số nhỏ, nhưng tuyệt sắc giai nhân thế này sợ là giá không chỉ dừng lại ở con số đó, với nhan sắc này thì còn sợ không kiếm lại đủ vốn sao.

Thanh Ca vẫn đứng im duy trì bộ dạng điềm đạm đáng yêu, trong lòng lại giận tới cực điểm, nàng mà chỉ đáng có một trăm lượng á, tên Trần Đại này quả là ngu ngốc, bắt được một cây rụng tiền mà cũng chỉ ra giá có một trăm lượng, Thanh Ca âm thầm khinh bỉ bạn nhỏ Trần Đại.

“Đi, vào cùng ta nào, sau này người chính là con gái của Hoa ma ma ta.” Hoa ma ma kéo z Thanh Ca vào trong, giọng nói nhẹ nhàng dụ dỗ, lại âm thầm bắn ánh mắt thâm ý về phía nam tử mở cửa, người nọ hiểu ý, lập tức chạy đến phía sau z Thanh Ca phòng ngừa nàng chạy trốn.

“Cảm ơn ma ma, sau này Trần Đại mà có kiếm được người xuất sắc như thế thì sẽ mang tới cho ma ma trước tiên.” Trần Đại sùng sốt trong giây lát, ngẩng người nhìn xấp ngân phiếu trong tay, giọng nói lấy lòng không ngừng đảm bảo với Hoa ma ma, bây giờ trong lòng của Trần Đại, Hoa ma ma chính là một cái cây rụng tiền.

“Đi, anh em chúng ta cùng ăn một bữa nào.” Trần đại nhìn Nhị Ngu đang trừng mắt nhìn xấp ngân phiếu trong tay hắn, sau đó hào sảng bước ra khỏi con hẻm.

Thanh Ca thừa lúc hai người nọ quay đầu, nhanh tay rắc chút bụi phấn vào y phục của họ, mặc dù chuyện này là do nàng cố ý, nhưng đám người này dám tính toán trên đầu nàng, lại còn dọa dẫm các kiểu, sao nàng có thể bỏ qua dễ dàng được chứ? Vụn phấn kia cũng chẳng phải độc được khó lường gì, chẳng qua chỉ khiến nam nhân cả đời không 'giơ' được thôi, không thẳng tay giết luôn là nàng đã nhân từ lắm rồi.

Thanh Ca bị mang qua một đoạn hành lang rất dài, cuối cùng họ cũng kéo nàng vào một gian phòng thoạt nhìn có vẻ là dành cho cô nương, cả căn phòng lấy màu hồng phấn làm chủ đạo, cái giường mạn kia lại khiến người ta có cảm giác mờ ảo, dưới ánh nến khi về đêm, tuyệt đối sẽ càng có công hiệu, trong phòng cũng tràn ngập mùi hương thơm ngát có trộn chút thành phần xuân dược, không hổ là nơi khiến nam nhân mất hồn.

Hoa ma ma kéo Thanh Ca ngồi xuống, trên môi nở nụ cười mà bà ta tự cho là thân thiết, nhìn về phía Thanh Ca thuyết phục, “Con gái à, tuy nơi này là thanh lâu nhưng cũng là nơi mà vương công cùng hậu duệ quý tộc thường xuyên tới lui, người ở đây không chừng còn được họ coi trọng, đến khi đó chẳng phải sung sướng một đời sao, hơn nữa với dung mạo của con, hoa khôi Từ Vân của Phong Nguyệt lâu chúng ta cũng không sánh bằng, không phải ma ma nói ngoa, sợ là nhìn khắp kinh thành cũng không thể kiếm ra ai vượt qua con đâu, chỉ cần nghe lời ta, đảm bảo con sẽ là danh kỹ đệ nhất kinh thành...”

Hoa ma ma này thật biết cách nói chuyện, từng câu trầm bổng du dương, nhưng không ngờ Thanh Ca vừa nhìn nụ cười 'hoàn mỹ' kia thì lập tức hiểu ngay vấn đề.

“Con đồng ý ở lại!” giọng nói thanh thúy của Thanh Ca cắt đứt bài diễn giải của Hoa ma ma, nàng thật sự chịu không nổi chất giọng này rồi.

“À!” Hoa ma ma đang chuẩn bị phun ra thêm một loạt điều kiện hấp dẫn nữa thì Thanh Ca lại đồng ý, bà còn tính nếu mềm không được thì sẽ dùng bạo lực, dù sao thì con gái nhà lành ai lại muốn ở thanh lâu? Chỉ không ngờ là bà mới nói mấy câu, Thanh Ca đã sáng khoái đáp ứng, làm bà sùng sờ hồi lâu.

Thanh Ca thu lại mấy giọt nước mắt cao quý của mình, nhưng bộ dạng điềm đạm đáng yêu thì vẫn ở đó, ai bảo nàng đang đứng dưới mái hiên nhà người ta chứ, chỉ đành sắm vai người làm công 'thấp cổ bé họng' thôi, nói thật thì hình tượng này có vẻ không thích hợp với nàng, nàng vẫn thích làm lão đại hơn, chính vì thế nàng quyết muốn đem Phong Nguyệt lâu này thành của mình, tự chủ trườn quyết định vận mệnh của nó.

"Tốt tốt, ma ma vừa nhìn đã biết con thông minh hơn người, quả là không sai mà." Hoa ma ma hào hứng tới mức cười đỏ cả gương mặt béo dơ dơ, thế nhưng bà không hề biết quyết định hôm nay của mình đã khiến Phong Nguyệt lâu không còn là của bà nữa.

“Dạ.” Thanh Ca nhẹ nhàng đáp lại, nàng không đầu vểnh rút cái tay bị ma ma nắm, lơ đãng chà xát vào cạt áo, trong mắt lóe lên tia ghét bỏ, trong lòng

nàng trầm nghĩ, không biết Hoa ma ma này có bệnh nghề nghiệp gì không nữa.

“Con gái à, ở lại chỗ của ta thì phải có hoa danh của mình, tên trước kia không thể dùng nữa, ta cho phép con chọn một.” Hoa ma ma nhìn tới nhìn lui cũng đều thấy Thanh Ca hẳn là thuộc gia đình khá giả, mặc dù thoát nhìn quần áo có chút giản dị nhưng cũng rất có hương vị văn nhã.

“Nguyệt Nhi thế nào?” Thanh Ca cảm thấy cái tên Lãnh Nguyệt Nhi cũng làm cho người ta có cảm giác thanh lãnh lạnh lùng, nàng rất thích, cũng giống như cái tên Lãnh Thanh Ca vậy.

“Cái tên này rất hay, vậy lấy nó đi, hôm nay con nghỉ sớm đi, tối mai chính thức treo biển biểu diễn, trước hết phải cho đám công tử văn nhân kia thấy con trước đã, lát nữa ma ma sẽ sai người mang quần áo và trang sức vào cho con. . Ma ma không quấy rầy con nữa, nghỉ ngơi đi, lát nữa ma ma quay lại.” Hoa ma ma có thể nhìn thấy tương lai sáng lấp lánh của tiền, sung sướng cười híp mắt, hừ hừ lắc mông ra ngoài.

Thanh Ca nhìn Hoa ma ma trước khi đi còn để lại mấy tên to con canh gác ngoài cửa, miệng thì nói để bảo vệ nàng, nhưng ai mà không biết là để giám thị chứ, dù sao Hoa ma ma kia cũng lăn lộn trong giới này nhiều năm như thế, sao có thể dễ dàng tin nàng chứ, nhưng Hoa ma ma kia dù có lợi hại thế nào cũng không qua được 'Dạ Kiều' nàng đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: NGŨ TÌNH

Ban đêm chính là thời điểm thanh lâu bắt đầu hoạt động, Thanh Ca thừa dịp Hoa mụ mụ đi đại sảnh chào hỏi khách khứa không thể xuất hiện ở nơi này của nàng, mang theo Tiểu Yêu nhảy ra ngoài từ cửa sổ. Nghĩ thầm chỉ bằng mấy gã đại hán canh giữ ở cửa là có thể nhốt được nàng sao?

Thanh Ca đứng trên nóc nhà phát hiện cả Phong Nguyệt lâu xa hoa trụy lạc, ca múa dâm thanh không ngừng, thỉnh thoảng còn truyền đến thanh âm nam nhân ác tâm truê chọc, thanh âm nữ nhân làm nũng, đây hẳn là đại sảnh nơi các thanh lâu cô nương biểu diễn. Hậu viện phía tây có một góc phòng ốc đơn sơ, không có người đi lại, hẳn là nơi giam giữ những người chạy trốn và chỗ ở của hạ nhân, bây giờ là thời điểm bận rộn nhất, tất cả các tỷ nữ đã đi đến đó hầu hạ. Phía tây tới đây là một loạt các gian phòng treo lồng đèn đỏ thắm, những gian phòng này đều có một khoảng cách với những gian phòng khác một hành lang, nhưng mỗi căn phòng lại cách nhau không xa, trước cửa phòng thỉnh thoảng có nữ nhân lôi kéo nam nhân đi đến. Nơi này hẳn là khuê phòng của các cô nương Phong Nguyệt lâu, cũng là nơi các nàng tiếp khách. Mà phía sau những phòng ốc này có một tiểu lâu hai tầng. Nơi đó hoàn cảnh nhìn qua an tĩnh thanh u, hoàn toàn khác xa phía trước đèn đỏ rượu đường. Nơi này là nơi Hoa mụ mụ an bài chỗ ở cho nàng, xem ra Hoa mụ mụ rất coi trọng nàng nha.

Thân thể đông đưa của Hoa mụ mụ đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt Thanh Ca, cắt đứt quan sát toàn cảnh Phong Nguyệt lâu của nàng.

Thanh Ca nhìn thấy Hoa mụ mụ đẩy cửa tiểu lâu đi vào, Thanh Ca lặng lẽ đi theo. Chỉ nhìn thấy Hoa mụ mụ vào một gian phòng trong lầu một, móc từ trong tay áo ra một chồng ngân phiếu, mặt mày hớn hờ bắt đầu đếm. Sau đó tiểu tâm dục dục nhìn bốn phía ngoài cửa phòng, mới an tâm đem ngân phiếu đặt vào một cái rương được khóa cẩn thận ở đầu giường. Nếu nàng đoán không lầm, đây là phòng của Hoa mụ mụ, mà cái rương kia có thể là toàn bộ gia sản cùng với một số món đồ trọng yếu của Hoa mụ mụ, tỷ như văn tự bản thân của các cô nương trong lầu chẳng hạn. Thanh Ca trong tâm hiểu rõ, xoay người rồi đi.

Thanh Ca nhẹ nhàng đi trên nóc nhà của dãy phòng ốc, thỉnh thoảng lấy một hai tấm ngói ra, thường thức hình ảnh hoạt sắc sinh hương bên trong, còn thỉnh thoảng ném ra mấy lời bình như ‘Người này kỹ thuật quá kém’, ‘Người này vốc người quá nặng’, ‘Cái tư thế này không tệ’.....

Đột nhiên tiếng rên rỉ truyền ra từ một gian phòng hấp dẫn sự chú ý của Thanh Ca, thanh âm kia rõ ràng hàm chứa thống khổ, lại gọi được tuyệt hảo như vậy.

Thanh Ca lấy lên một mảnh ngói, nhìn thấy một nữ nhân vết thương chồng chất bị trói thành hình chữ đại trên giường. Trên người nữ nhân là những vết roi không đồng nhất, mảnh hẹp dài sâu cạn khác nhau, chất chồng lên nhau, vừa nhìn đã biết trên những vết thương trên người nàng mới bị tổn thương, còn những vết thương cũ cũng không hoàn toàn khép lại. Nhưng vết roi lại không cách nào tiêu trừ mà lại trên da thịt trắng tuyết mới rõ ràng như vậy. Trong phòng còn có một nam tử trung niên mập mạp đang ở trên người nữ tử không ngừng vận động giày vò, trong miệng còn phát ra những thanh âm làm cho người khác ác tâm, bên giường còn để rất nhiều đạo cụ mà ngay cả Thanh Ca cũng không nhận ra. Nữ nhân thống khổ lại được yêu thích nên trên gương mặt đã trở nên vận vẹo, nhưng còn phải phối hợp phát ra những thanh âm rên rỉ để làm hài lòng nam tử biến thái. Một giọt nước mắt khổ sở lặng yên chảy xuống từ khóe mắt nữ tử. Nhưng không ngờ như vậy lại càng kích thích thú tính của nam tử, vì vậy nam tử càng thêm hung hăng làm nhục nàng.

Nữ nhân này làm cho Thanh Ca sinh ra hứng thú, rõ ràng là rất thống khổ, nhưng vẫn bắt buộc mình nhẫn nhịn nhận lấy khuất nhục như vậy. Nhưng nét mặt của nàng cũng không phải là nhận mệnh, mà càng giống như là đang chống lại vận mệnh.

Mặc dù nơi này là thanh lâu, nhưng theo những hiểu biết của Thanh Ca về các cô nương thanh lâu cũng có thể lựa chọn không tiếp những khách nhân như vậy mà? Là lý do gì làm cho nàng nguyện ý tiếp loại khách nhân không kiếm được nhiều tiền vừa làm cho mình thống khổ như vậy đây? Nhìn nét mặt của nàng hẳn nguyên nhân không phải là yêu thích.

Thanh Ca cong ngón tay búng ra, nam nhân liền té xỉu trên người nữ nhân. Thanh Ca phi thân vào trong gian phòng, nữ nhân kinh ngạc nhìn một loạt biến cố xảy ra, nhưng không có bị kinh sợ đến không biết làm sao. Thanh Ca đối với phản ứng của nữ nhân rất là hài lòng, cũng không uống phí thời gian cứu nàng.

“Người muốn cứ như vậy mà nói chuyện, ta cũng không phản đối.” Thanh Ca vung tay lên, một đạo kinh phong chặt đứt dây thừng đang trói nữ nhân trả tự do cho nàng. Thanh Ca đứng một bên cúi đầu nhìn nữ nhân quần áo không che đậy bao nhiêu trên giường, mong đợi nàng có thể thích ứng.

Nữ nhân nghe vậy dùng sức đẩy nam nhân đang gục trên người nàng ra, sau đó tiện tay cầm lấy một bộ y phục, miễn cưỡng có thể che kín chỗ tư mật đang bại lộ trong không khí, hai tay ôm chân ngồi dậy.

Nữ nhân lúc đầu trong mắt có sợ hãi, kinh ngạc, về sau cố tình trấn định, nhưng bối rối trong mắt không tránh khỏi ánh mắt Thanh Ca, nữ nhân thời đại này, thấy biến cố xảy ra trong chớp mắt nhưng không lập tức khóc hô cứu mạng thì là cầu xin tha thứ, nàng phản ứng như vậy đã làm cho Thanh Ca rất hài lòng.

“Ha ha, người tên là gì?” Thanh Ca quan sát nữ nhân một lượt, xoay người ngồi lên cái ghế bên cạnh, hai chân bắt chéo lại.

“Ta tên Ngữ Tinh, người là ai? Người muốn gì?” Trên người Thanh Ca phát ra khí thế làm cho nàng cảm thấy khăn trương và áp bách.

Ngữ Tinh nhìn như ưu nhã thong dong ngồi xuống đối diện Thanh Ca. Lúc này trên gương mặt tựa như thủy như nguyệt của Thanh Ca mang theo tia hứng thú. Nàng mặc một y phục mà tím thấp ngực la quần lụa mỏng, một đầu tóc đen dùng một cây trâm vấn lên một kiểu tóc đơn giản, ngoại trừ trên tay đeo một chiếc vòng màu đỏ (đó là Tiểu Yêu), còn lại không có bất kỳ trang sức gì, nhưng lại làm cho nàng có một ý muốn kính ngưỡng. Y phục giống như các cô nương Phong Nguyệt lâu kia mặc trên người nàng lại không có nửa điểm phong trần.

“Ta? Ta chỉ là một người mới được Hoa mù mù mua vào Phong Nguyệt lâu mà thôi, nói vậy người còn là tiền bối của ta đó?” Thanh Ca nhú mày, trong thanh âm mang theo một phần thú vị.

“Người đã làm gì hần? Người rốt cuộc có mục đích gì?” Ngữ Tinh nghe Thanh Ca giải thích, lấy thực lực vừa rồi của Thanh Ca làm sao lại bị bán vào thanh lâu, trừ phi là chính nàng nguyện ý. Vì vậy liền ngộ nhận là Thanh Ca vì mục đích nào đó mà lên vào Phong Nguyệt lâu. Nàng nhìn thoáng qua nam nhân trên giường kia, nghĩ thầm chẳng lẽ là vì hần.

Thanh Ca tự nhiên biết nàng hiểu lầm mình, ra vẻ ủy khuất nói: “Ta đã giúp người, người không cảm thấy dễ loại nam nhân này trên người người loạn căn so với bị câu dẫn còn làm người khác ác tâm hơn sao?” Mặc dù nàng vào nơi này là có mục đích là không sai.

“Giúp ta? Hần tỉnh lại đầu tiên sẽ gây phiền phức cho ta. Người giúp ta ở đâu?” Ngữ Tinh có chút kích động chất vấn.

“Yên tâm, hần tỉnh lại chỉ nhớ được người hầu hạ hần rất thoải mái, tuyệt sẽ không tìm người gây phiền phức.” Thanh Ca vuốt vuốt Tiểu Yêu trên cổ tay không sao cả nói, làm cho người khác dễ dàng quên đi một đoạn trí nhớ ngắn, thuốc như vậy nàng vẫn làm ra được.

“Như vậy tại sao người lại giúp ta?” Mặc dù Ngữ Tinh cũng không biết thật sự nam nhân khi tỉnh lại có nhớ tại sao lại ngất xỉu hay không, nhưng nàng không hiểu sao lại tin tưởng Thanh Ca có thể làm được.

“Ta chỉ tò mò vì lý do gì người lại nguyện ý tiếp loại khách nhân như vậy, theo ta biết, khách nhân như vậy vừa tiện nghi vừa khó hầu hạ, cô nương từ chối không tiếp mù mù cũng không trách tội. Vừa rồi nghe người kêu thống khổ như vậy, ta nghĩ người tuyệt đối không phải là có ham mê đặc thù này?” Thanh Ca tò mò hỏi.

“Ta kêu rất thống khổ? Ta còn tưởng mình kêu rất hưng phấn đó, ha ha, ta từ mười tuổi đã bị bán đến đây, ở trong lâu này người hai mươi mấy năm, hôm nay đã tàn hoa bại liễu, làm sao còn khách nhân để ý đến ta. Trong lâu không nuôi người rảnh rỗi, nếu không tiếp khách nhân như vậy, chỉ có thể bị đuổi ra khỏi Phong Nguyệt lâu. Mà ta lại không có thân thích, cho dù có thì họ cũng không nguyện ý chấp người như ta. Ta lại không có bản lĩnh tự nuôi sống mình. Nếu như đi khỏi đây, không phải chỉ còn chờ chết sao, mặc dù trên đời này không có chuyện gì để ta lưu luyến, nhưng lại không muốn chết, ta nghĩ chỉ cần không chết thì vẫn còn cơ hội mà không phải sao? Tiếp loại khách nhân như vậy, lúc đầu còn có thể sống được đi. Người nói xem có phải ta rất đáng bị xem thường hay không?” Ngữ Tinh cúi đầu tự giễu cười khổ một tiếng. Ngay cả nàng cũng cảm thấy mình thật tiện, thế nhưng tình nguyện lấy phương thức như vậy để đổi lấy cơ hội sống sót.

“Nếu không cách nào thay đổi vận mệnh, như vậy hãy học cách thích ứng nó, thậm chí học xong liền cùng vận mệnh tranh đoạt cơ hội sống sót. Một người nếu như đã chết liền không có gì cả, người chỉ là không từ thủ đoạn để sống, tính cách của người, ta thích.” Thanh Ca đùa bỡn Tiểu Yêu trên cổ tay, Tiểu Yêu vẫn nằm yên không nhúc nhích, lười phản ứng lại nàng.

Ngữ Tinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thanh Ca, nàng cho là Thanh Ca bắt quá là châm chọc nàng thôi, song Thanh Ca từ đầu đến cuối luôn cúi đầu đùa bỡn vòng tay, lời nói vừa rồi cũng không có nửa điểm ý tứ châm chọc.

“Bắt quá, đôi khi người nên học nắm giữ vận mệnh của mình. Cường giả luôn nắm trong tay vận mệnh của mình, trừ bỏ chờ đợi cái cơ hội kia, không bằng tự tay tạo ra nó, thế nào? Ha ha, không ngờ lời nói của ta cũng có chiều sâu như vậy.” Thanh Ca ngẩng đầu nhìn Ngữ Tinh, mới nghiêm túc nói một câu, như cười đùa mình một chút mà thôi.

Ngữ Tinh cảm thấy nữ nhân trước mắt này không chỉ có bề ngoài xuất sắc, ngay cả bản thân nàng cũng phát ra một loại hơi thở cường đại, làm cho Ngữ Tinh có một loại cảm giác sùng bái.

“Sao vậy? Rất sùng bái ta? Vậy sao này người làm việc cho ta, làm tú ba Phong Nguyệt lâu thế nào? Vừa dễ dàng kiếm tiền, cũng không cần phải tiếp

loại khách nhân ác tâm như thế này nữa.” Thanh Ca nhìn thấy sùng bái trong mắt Ngữ Tinh, lên tiếng dụ dỗ nói.

Nàng cảm thấy Ngữ Tinh coi trọng tính mạng của mình như vậy, ngay cả thời đại này nữ nhân coi trọng nhất thân thể cũng có thể hại nữ nhân, tâm trí nhất định rất mạnh, vì sinh tồn, vì thay đổi vận mệnh trước mắt mình, vậy nên Thanh Ca tin tưởng nàng tuyệt đối có thể sắm vai tú bà rất xuất sắc, hướng chỉ nàng ở trong thanh lâu hai mươi mấy năm, thấy râu nam nhân cùng nữ nhân ở giữa trao đổi với nhau, tuyệt đối hiểu được cách ứng phó với những khách nhân khó dây dưa, hơn nữa chờ Phong Nguyệt lâu trở thành của chính nàng, cũng không thể không có tú bà nha, đây chẳng phải là cơ hội có được nhân tài sao?

“Ách, cái gì?” Ngữ Tinh căn bản không rõ Thanh Ca có ý gì, nghi ngờ hỏi.

“Ta chuẩn bị ngày mai đánh cướp Phong Nguyệt lâu, mà người sẽ thay lão bản giấu mặt là ta làm tú bà nơi này. Chú ý này không tệ chứ, quyết định như vậy đi, ta đi trước, ngày mai nhớ đến xem cuộc vui nha.” Thanh Ca phong đàm vân khinh nói ra kế hoạch của mình, sau đó đứng dậy sửa sang lại y phục trên người, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của người khác.

“Vậy hần.....” làm sao bây giờ? Ngữ Tinh lấy lại tinh thần, chỉ vào nam nhân trên giường hỏi.

“Người tự nhìn mà làm đi, nếu người thoải mái thì cứ để hần nằm trên giường như vậy cũng có thể, hay đem hần ra ngoài cũng được, dù sao thì hần cũng không nhớ được.” Thanh Ca đề nghị nói.

“Nga, đúng rồi, tên của ta là Lãn Thanh Ca, hôm nay ta lấy biệt hiệu là Lãn Nguyệt Nhi, về phần người muốn gọi sao thì tùy người.” Nói xong liền đi ra ngoài, còn ‘hảo tâm’ đóng cửa thay Ngữ Tinh.

Thanh Ca chưa bao giờ quan tâm tên của mình bị người khác biết, hôm nay lấy cái tên Nguyệt Nhi này bởi vì cảm thấy ‘Thanh Ca’ không thích hợp làm biệt hiệu. Hướng chỉ Ngữ Tinh sắp trở thành người làm công cho nàng, cũng được coi là người của mình đi, nói cho nàng biết cũng không sao.

Sau khi Thanh Ca rời khỏi, Ngữ Tinh vẫn còn lẳng lặng nhìn cửa phòng đã đóng kín, không ngờ mình bởi vì thiếu nữ kia xuất hiện, lại sắp thoát khỏi tình huống ác tâm sinh tồn này.

“Ha ha” Ngữ Tinh càng nghĩ càng vui vẻ, nhìn thoáng qua nam nhân trên giường, đưa tay đem hần đẩy xuống mặt đất, còn đá hần mấy cái để hả giận, lúc đó mới cao hứng đi vào bên trong bình phong, nơi đó đã chuẩn bị sẵn nước nóng để các cô nương sau khi tiếp khách có thể tẩy rửa thật tốt để tiếp khách nhân tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: ĐÁNH CƯỚP

Tầng sáng, khách nhân trong lầu đều lục tục rời đi, lúc người khác cuối cùng rời đi, cũng chính là lúc Phong Nguyệt lâu đóng cửa nghỉ ngơi

Hoa mụ mụ tiễn người khách cuối cùng, liền vào phòng của Thanh Ca, “Nữ nhi ngoan của ta, người chuẩn bị một chút đi a, tối nay treo biển hành nghề, lên đài biểu diễn, lộ mặt cho người khác biết, nhất là những quyền thế, người cần mặc gì thì cứ nói với mụ mụ, mụ mụ nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ người. Đúng rồi, người có tài nghệ gì? Cầm? Kì? Thỉ? Họa? Không có cũng không sao, chỉ bằng khuôn mặt này của người, chỉ cần người đứng trên đài liền có thể mê đảo một mảng lớn a, ha ha.” Nàng vừa tiến vào vừa ý vị nói, cũng không cho Thanh Ca cơ hội nói chuyện.

“Cái kia, mụ mụ, ta nghĩ bây giờ trước làm quen với mọi người trong lầu, như vậy buổi tối ta lên đài biểu diễn cũng sẽ không khản trương, người xem có thể không?” Thanh Ca một bộ tiên đoán cắt đứt lời nói của Hoa mụ mụ.

“Vậy sao? Tốt lắm, ngay bây giờ ta sẽ gọi bọn họ đến đại sảnh để người làm quen.” Hoa mụ mụ nửa tin nửa ngờ nhìn Thanh Ca, nhưng vừa nghĩ đến so với những cô nương khác nàng có thể là cây hái ra tiền liền cao hứng, rất vui lòng làm theo lời nàng, liền sáng khoái đáp ứng. Trong lòng nghĩ có thể nàng đang bị lòng hư vinh chiếm lấy, cây hái ra tiền của nàng có thể chỉ là mụ mụ cơ hội này đùa bỡn uy phong một chút, khẳng định địa vị của nàng trong lầu. Dù sao bằng nhan sắc của Thanh Ca, vị trí đệ nhất của Phong Nguyệt lâu còn không phải của nàng sao, thành toàn cho nàng một chút cũng không có gì không được.

“Ta muốn thấy tất cả mọi người trong lầu nga, cho dù là sai vật cũng không thể thiếu.” Thanh Ca lộ ra vẻ mặt quý dị, chờ một chút nữa thì Phong Nguyệt lâu chính là vật của nàng a, ha ha...

Hoa mụ mụ rất nhanh gọi mọi người vào đại sảnh, cuối cùng phái người mời Thanh Ca tới.

“Khách nhân đều đã đi hết, còn triệu tập chúng ta, rốt cuộc là có chuyện gì nha? Có để người khác nghỉ ngơi hay không, buổi tối còn phải tiếp khách nha?”

“Đúng nha, đến cùng là có chuyện gì?”

“Không phải trong lâu xảy ra chuyện gì chứ?”

“Có người đắc tội đại quan sao? Chẳng lẽ Phong Nguyệt lâu của chúng ta bị phong lâu?”

“Không thể nào, vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đúng vậy a, quan phủ sẽ không đem chúng ta xung vào quân kỷ chứ?”

“Không nên a!”

“...”

Các cô nương mỗi một đêm, có gác xuống bàn, ánh mắt đã bắt đầu híp lại, có ngồi vũng trên ghế, tứ chi buông lỏng tùy ý gác lên lan can, tất cả mọi người đều là bộ dáng lười nhác, hoàn toàn không giống buổi tối yêu mị mê người, ngay cả những hộ vệ đã thủ cũng tựa vào trên cột.

Lúc này gọi tất cả ra, không khỏi có người oán trách, nghi ngờ, mờ mịt còn có suy đoán, cuối cùng biến thành khủng hoảng, dù sao ở thời đại này nữ nhân ở thanh lâu, bất kể do nguyên nhân gì, chỉ cần ngồi ở trong thanh lâu cũng sẽ bị mọi người xem thường, nếu như không có Phong Nguyệt lâu, vậy bọn họ sẽ là nữ nhân không có nhà để về, kết quả kia tuyệt đối thảm hơn sống trong thanh lâu.

Ngữ Tinh cũng ở trong đó, chỉ là một người ngồi ở trong góc, cho dù đều là nữ tử phong trần, nhưng đón tiếp những khách nhân như vậy cũng sẽ bị những cô nương khác xem thường, vì vậy không có người nào nguyện ý lui tới với nàng. Ngữ Tinh cũng không có bởi vì bị mọi người chèn ép mà cô đơn. Mặc dù vẫn hoài nghi nguyên nhân bị gọi ra bây giờ, nhưng vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên ngồi tại chỗ, không lên tiếng, hơn nữa bây giờ nàng đang phỏng đoán có thể có liên quan đến Thanh Ca hay không?

“Được rồi được rồi, không nên đoán bậy, ta triệu tập mọi người ra đây chủ yếu là giới thiệu một người mới cho mọi người biết.” Hoa mù mù dù sao cũng là lão bản của Phong Nguyệt lâu, rống một tiếng mọi người lập tức yên tĩnh lại.

“Nguyệt nhi, đến đây, mù mù giới thiệu mọi người cho người.” Hoa mù mù nhìn thấy Thanh Ca từ trên lầu đi xuống, vội vàng hướng nàng vẫy vẫy tay.

“Nàng là cô nương mới đến Phong Nguyệt lâu chúng hôm nay, gọi là Nguyệt nhi, sau này các người chính là tỷ muội, nên giúp đỡ lẫn nhau.” Hoa mù mù chỉ Thanh Ca giới thiệu với mọi người.

Mọi người nhìn Thanh Ca trên cầu thang, các cô nương có hâm mộ, có tiếc hận, có thương cảm, có ghen tỵ. Đám hộ vệ cũng mang ánh mắt thù thương đánh giá Thanh Ca, dường như muốn đem nàng nuốt vào bụng.

Ngữ Tinh nhìn thấy Thanh Ca, trong mắt không có xa cách như khi đối mặt với người khác, chỉ có một mảnh ôn nhu. Mặc dù Thanh Ca cho nàng cảm giác không thân cận, nhưng khiến nàng rất an tâm, sung sướng, ngoài ra còn mang theo một phần hiểu rõ, thì ra thật sự có liên quan đến nàng.

Thanh Ca buồn cười nhìn vẻ mặt mọi người, chút nữa sẽ biến thành kinh hãi sao! Ha ha...

Hoa mù mù nhất nhất giới thiệu cho Thanh Ca các cô nương trong lâu. Về thủy mị là đầu bảng Phong Nguyệt lâu Tử Vân, mặc dù hai đầu lông mày nàng hiện rõ vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn giống như đại gia khuê tú ngồi tại chỗ, tuy là nữ tử thanh lâu cũng không lộ vẻ mị hoặc, có thể lên làm đầu bảng ngoại trừ vẻ ngoài thủy mị, chính là phong phạm đại gia khuê tú hấp dẫn đám nam nhân gọi lên dục vọng của bọn họ! Vừa rồi ánh mắt tiếc hận nàng là một trong số đó, có thể nàng là một nữ nhân có chuyện xưa, vừa vặn Lãnh Thanh Ca nàng là một người thích nghe chuyện xưa.

Dưới Tử Vân còn có tứ đại thanh quan, nhất khiêu vũ Thiên Nhu, nhất cầm Thị Cầm, nhất họa Dịch Yên, nhất ca Niệm Ngọc. Bốn người này mặc dù không có vẻ thủy mị, nhưng nghe nói tài nghệ của họ cũng là nhất tuyệt. Trừ bốn người, còn lại là những cô gái không có tài nghệ đặc thù, mặc dù biết ca múa khảy đàn, nhưng không tinh thông, chỉ có thể dựa vào thân thể sinh tồn ở Phong Nguyệt lâu, Ngữ Tinh cũng ở trong những người này.

Trừ các cô nương ra, còn lại chính là sai vặt, đầu bếp, nha hoàn, quy nô, còn có những hộ vệ đã thủ mà Hoa mù mù nuôi.

“Nguyệt Nhi tới đây trò chuyện với các tỷ muội, thân cận một chút nào.” Hoa mù mù giới thiệu xong, liền nói với Thanh Ca, muốn Thanh Ca thân cận với các nàng, rút ngắn khoảng cách giữa các nàng, nói không chừng có thể chặt đứt ý nghĩ muốn chạy trốn trong đầu, ngoan ngoan ở lại Phong Nguyệt lâu.

Thanh Ca mạn bất kinh tâm tiêu sái bước đến giữa sảnh, nhìn bốn phía, cuối cùng dừng trên người Hoa mù mù, vui vẻ nói: “Thật ra là ta để mù mù triệu tập tất cả lại, chính là muốn mọi người làm chứng cho Nguyệt nhi một chuyện.”

“Nguyệt Nhi a, chứng kiến cái gì người cứ nói đi a.” Hoa mù mù còn tưởng rằng Thanh Ca đang chuẩn bị ra oai phủ đầu, rất phối hợp nói.

Nguyệt Nhi chẳng qua là để mọi người chứng kiến nghi thức đổi chủ của Phong Nguyệt lâu thôi, nếu không sau này Phong Nguyệt lâu là của Nguyệt nhi nhưng mọi người lại không biết lão bản là ai, vậy không phải Nguyệt Nhi rất uống công sao?” Thanh Ca theo thói quen vuốt Tiểu Yêu trên cổ tay, cố tình ủy khuất nói.

“Người có ý gì?” Hoa mù mù lúc này rút cuộc nhận ra điểm không đúng, cẩn thận nhìn Thanh Ca.

“Có ý gì a? Dĩ nhiên là ý trên mặt chữ rồi, không ngờ mù mù già liền mất năng lực phân giải, vậy Nguyệt nhi không thể làm gì khác hơn là có nói lại một lần nữa, ta Lãnh Nguyệt Nhi bây giờ chính thức tuyên bố ta muốn cướp Phong Nguyệt lâu, muốn trở thành lão bản Phong Nguyệt lâu.” Thanh Ca từng chữ từng chữ rõ ràng nói xong một câu, nhưu mày thường thức sắc mặt không ngừng biến hóa của Hoa mù mù, quả thực so với tác kẻ còn đặc sắc hơn

hiều.

Lúc này ánh mắt mọi người đều đảo quanh Hoa mụ mụ và Thanh Ca, an tĩnh nhìn chuyện tình sắp phát sinh, hoàn toàn không có chuẩn bị tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra, bởi vì bọn họ không tin Thanh Ca là tiểu nữ tử yếu đuối mà có thể giống như nàng nói đánh cướp Phong Nguyệt lâu, chỉ có Ngừ Tinh biết Thanh Ca là biết sự thật.

“Quả thực là chê cười, chỉ bằng ngươi? Bắt nàng lại cho ta.” Hoa mụ mụ hừ lạnh nói, ra lệnh cho mấy đả thủ bắt Thanh Ca lại.

Ngon tay Thanh Ca tùy ý bung ra, mấy đả thủ đang muốn tiến lên bắt người liền duy trì động tác bất động tại chỗ.

“Ngươi tự mình viết giấy chuyển nhượng, hay là ta giúp ngươi viết.” Thanh Ca tự nhận mình là một công dân lương thiện tuân thủ pháp luật, cho dù đánh cướp cũng phải hợp pháp.

Lúc này Hoa mụ mụ mới biết Thanh Ca lợi hại, vội vàng lấy lòng nói: “Nguyệt Nhi a, không phải, là nữ hiệp, ta chưa từng đắc tội ngươi nha, hơn nữa ngươi đã đến Phong Nguyệt lâu của ta, ta cũng không có làm khó ngươi mà, Phong Nguyệt lâu này là tâm huyết nửa đời của ta a, ngươi bỏ qua cho ta đi.” Còn nặn ra vài giọt nước mắt.

“Vốn là chỗ đánh cướp của ta không phải ở đây, muốn trách thì trách đám Trần đại bán ta cho ngươi, nếu thân thể của ta ở Phong Nguyệt lâu, dĩ nhiên phải chọn chỗ dễ cướp rồi, ngươi nói đúng không? Mau viết đi!” Thanh Ca cũng không phải nữ nhân mềm lòng, nhẹ giọng giải thích.

Mọi người nhìn liền biết Thanh Ca không phải là đùa giỡn, xem ra Phong Nguyệt lâu này thật phải đổi chủ, mọi người bối rối nhìn Thanh Ca, không biết sau này sẽ như thế nào? Thật ra bọn họ cũng không đề ý người nào làm lão bản, dù sao cũng là kiếm sống ở thanh lâu, vì vậy cũng không có ai tiến lên ngăn cản Thanh Ca, chỉ có Ngừ Tinh nghe lời nói của Thanh Ca, trong lòng rung động, nhưng đối với Thanh Ca càng thêm sùng bái.

Hoa mụ mụ nghe thấy lời của Thanh Ca, trong lòng hận không thể đem Trần đại thiên đao vạn quả, khuôn mặt lại lấm lem nước mắt đến trước mặt Thanh Ca, “Nữ hiệp, ngươi không biết, bên cạnh Phong Nguyệt lâu chúng ta là kinh thành đệ nhất thanh lâu, đánh cướp nó có lời hơn nhiều so với đánh cướp Phong Nguyệt lâu nhỏ nhoi này, nếu ngươi không biết đường, ta sẽ dẫn ngươi đi qua, hơn nữa cũng cách không xa, ở ngay bên cạnh Phong Nguyệt lâu, tuyệt đối thuận lợi.”

Thanh Ca không chịu được Hoa mụ mụ nói tức chết người không đền mạng, lui về phía sau mấy bước, “Không cần, ta ngại phiền toái, nhưng Phong Nguyệt lâu, ta không chê nó nhỏ, mau viết đi.” Phảng phất Phong Nguyệt lâu bị cướp là vinh hạnh của nó.

“Nghe, đúng rồi, ta còn không có giúp ngươi chuẩn bị giấy bút đâu, Ngừ Tinh, lấy giấy bút đến đây.” Thanh Ca ra lệnh cho Ngừ Tinh đang ngồi trong góc, mọi người cả kinh đồng thời nhìn về phía Ngừ Tinh.

“Dạ, cô nương.” Ngừ Tinh đáp, sau đó chạy lên lầu.

Hoa mụ mụ nhìn chằm chằm bóng lưng Ngừ Tinh, trong miệng hận nghiến răng, nàng cho rằng Ngừ Tinh cấu kết ngoại nhân bán đứng Phong Nguyệt lâu, nàng thấy Thanh Ca không có ý muốn dừng lại, bèn rộn cười nói: “Nữ hiệp, ngươi bỏ qua cho Phong Nguyệt lâu đi, nếu không có Phong Nguyệt lâu, ta sống thế nào a? Người nhìn ta đi, ở cái tuổi này, lại không có con cái, ngươi nhẫn tâm để ta lưu lạc đầu đường sao? Ta thấy nữ hiệp là người thiện tâm...”

“Cô nương, giấy bút đã chuẩn bị xong.” Ngừ Tinh cầm giấy bút đi xuống, cắt đứt màn tự biên tự diễn của Hoa mụ mụ.

“Nhưng ta không phải người thiện tâm gì a, nhìn ngươi như vậy là không muốn tự viết, ta giúp ngươi tìm người viết giúp vậy, Ngừ Tinh, người viết đi.” Xem ra sự kiên nhẫn của Thanh Ca sắp hết rồi.

Ngừ Tinh cầm lấy giấy, không biết làm sao hạ bút, nhìn Thanh Ca dò hỏi: “Cô nương, này viết thế nào a?”

“Viết rằng nàng Hoa mụ mụ tự nguyện đem Phong Nguyệt lâu chuyển tặng cho Lãnh Thanh Ca.” Lãnh Thanh Ca, Lãnh Nguyệt Nhi cũng giống nhau, dù sao cũng là nàng, giấy chuyển nhượng bắt quá chi là quá trình mà thôi.

“Không nên a, không có Phong Nguyệt lâu, ta không bằng chết đi.” Hoa mụ mụ kích động muốn tiến lên ngăn cản Ngừ Tinh, lại bị Thanh Ca điểm huyệt.

“Van cầu ngươi bỏ qua cho ta đi! Ngươi đây không phải là muốn mạng của ta sao?...” Hoa mụ mụ bị định trụ, chỉ còn một chút sức lực mà gào thét.

Thanh Ca nhìn Ngừ Tinh đã viết xong, cầm giấy chuyển nhượng Ngừ Tinh đưa tới, đem tới trước mặt Hoa mụ mụ, cầm lấy bàn tay của nàng, ngón tay Thanh Ca chạm nhẹ lên ngón cái của nàng một chút, liền xuất hiện vết máu, sau đó ấn lên giấy chuyển nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: ĐỔI CHỦ

“Ha ha, bây giờ Phong Nguyệt lâu là của ta nha.” Thanh Ca hướng về phía Hoa mục mục phe phẩy tờ giấy chuyển nhượng trong tay, nét mặt biểu lộ nụ cười đắc ý, phảng phất một loại huyền diệu có lợi cho mình.

“Ta muốn giết ngươi, ngươi kẻ ma quỷ này...” mặc dù huyết đạo của Hoa mục mục bị phong bế, toàn thân không thể cử động, nhưng về mặt vận vẹo lúc này của bà ta cũng có thể làm người ta cảm giác được nội tâm bà ta đang nổi lên sát khí.

“Muốn giết ta à, đời này ngươi cũng không có hi vọng, bất quá không phải vừa rồi ngươi đã nói không có Phong Nguyệt lâu ngươi sẽ sống không bằng chết sao, nguyện vọng này ta sẽ giúp ngươi thực hiện nga, dù sao bây giờ Phong Nguyệt lâu cũng không phải của ngươi à, ta đây hảo tâm tiễn ngươi một đoạn đường, ngươi không nên quá cảm động nga, ai bảo ta đây tâm địa thiện lương đâu, chết sớm đâu thai sớm nha, nếu không ngươi đầu thai vào chỗ tốt, nói không chừng kiếp sau ngươi sẽ có cơ hội giết ta nha.” Thanh Ca về mặt ngây thơ thiện lương, Hoa mục mục lúc này hai mắt trừng lớn, trên trán mồ chảy ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu, toàn thân run rẩy, không biết là vì sợ hãi hay là vì tức giận, có lẽ là cả hai cũng không chừng.

Thanh Ca cách không đánh một chưởng lên người Hoa mục mục, Hoa mục mục bị đánh văng đung vào cánh cửa, còn chưa kịp nhận thức đau đớn liền tắt thở. Bởi vì trước khi chết Hoa mục mục bị Thanh Ca điểm huyết, huyết đạo bị phong, lục phủ ngũ tạng trong cơ thể bị trọng thương, dẫn đến khí huyết nghịch lưu, một lượng lớn máu từ miệng phun ra.

Thanh Ca là một người không có khái niệm với tử vong, kiếp trước sống trong xã hội có luật pháp áp chế, nàng giết người cũng không có kiêng sợ, không lo lắng trên lưng đeo trách nhiệm pháp luật, làm sao có thể hy vọng xa vời nàng sẽ thương hại một người chết được, huống chi người này còn từng tính kế lên đầu của nàng, đắc tội với nàng mà chết dễ dàng như vậy đối với nàng mà nói đã là một loại tha thứ.

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng là một người tâm từ thủ nhẫn, hơn nữa còn là một người có IQ cực cao, tâm tư kín đáo, công cho tâm kế.

“Từ giờ trở đi, ta chính là tân lão bản của các ngươi nga, có cái gì không phục không? Không phục bây giờ có thể nói ra, hoặc muốn rời khỏi đây bây giờ cũng có thể đi, ta là lão bản thiện lương sẽ tuyệt đối không ngăn cản, hơn nữa còn miễn phí tặng các ngươi văn tự bán thân của mình.” Thanh Ca chấp tay đứng ở nơi đó, thu hồi bộ dáng mặt bất kinh tâm vừa rồi, nhìn mọi người xung quanh.

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn một màn vừa rồi, đối với võ công cao cường của Thanh Ca và hình dáng khi chết của Hoa mục mục đều cảm thấy sợ hãi, ngay cả mấy đả thủ tráng kiện bị Thanh Ca điểm huyết cũng toát mồ hôi lạnh toàn thân, trong mắt tràn đầy sợ hãi, sợ cử động vừa rồi muốn tiến lên bắt nàng sẽ chọc giận nàng, sau đó nàng sẽ giết bọn họ, lấy thủ đoạn giết người của Thanh Ca, muốn giết bọn họ không phải đơn giản như cắt rau củ củ cái sao. Như vậy còn có ai dám mở miệng nói không phục.

Sợ hãi của bọn họ toàn bộ đều rơi vào trong mắt Thanh Ca, đối với việc bọn họ sợ hãi mà phục tùng, nàng không thèm để ý, nàng chỉ toan tính kết quả mà không quan tâm đến quá trình. Hơn nữa lúc này nếu nói cho bọn họ biết sự thật thì nàng cũng rất ủy khuất, nhưng thật ra là nàng biết nếu nói ra thì bọn họ chỉ sợ sẽ không tin, đã như vậy nàng cần gì phải làm điều thừa, hao tổn nước bọt của mình.

“Ta cho các ngươi thêm một cơ hội, người không phục có thể quang minh chính đại nói ra, cơ hội như vậy chỉ có một lần, nếu bây giờ không nói ra, sau này nếu phản bội ta, hoặc bán đứng Phong Nguyệt lâu, Lãnh Nguyệt Nhi ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người đó đâu nga, thủ đoạn của ta tin tưởng các ngươi đã được chứng kiến, đến lúc đó ta nhất định sẽ khiến cho các ngươi biết Hoa mục mục chết như vậy là may mắn như thế nào. Nếu đổi lại là một trong số các ngươi, ta sẽ cho hắn biết cái gì gọi là tư vị sống không bằng chết. Ta hỏi một lần nữa, có muốn rời khỏi hay không phục không?” Thanh Ca đương nhiên biết sau khi nàng nói những lời này tuyệt sẽ không có người nào dám rời đi, hơn nữa không ai dám ngỗ nghịch đe dọa nàng. Bất quá một chút công phu mặt ngoài vẫn cần thiết, đó mới là thương nhân chân chính, dù sao cũng buôn bán cũng phải có, dù sao phi gian bất thương.

“Nếu không có ai rời đi, như vậy sau này ta sẽ là lão bản của các ngươi, bất quá mọi người không cần lo lắng, làm côn nhân viên của ta phúc lợi đãi ngộ rất tốt nga, sau này trong lâu nhưng cô nương có tài nghệ như Từ Vân và Thiên Nhu, Dịch Yên sẽ có tiền thưởng mỗi tháng là 100 hai, các cô nương loại một mỗi tháng sẽ phát 50 bạc, dĩ nhiên tiền thưởng của khách nhân sẽ do các ngươi tự mình giữ lại, bất kể bao nhiêu ta cũng tuyệt không can thiệp, dĩ nhiên khách nhân nguyện ý thưởng bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của các ngươi, về phần hạ nhân cùng hộ vệ mỗi tháng 10 hai, nếu biểu hiện tốt, ta sẽ đặc biệt gửi thêm tiền thưởng 100 hai, cơ hội này mọi người cũng có thể tranh thủ nha.” Phải biết rằng các cô nương thanh lâu loại một mỗi tháng cho dù là giống như Từ Vân cũng chỉ có không quá 50 hai, huống chi tiền thưởng của khách nhân là của mình cũng chỉ có vài đồng tiền bạc, đãi ngộ như vậy của Thanh Ca đối với bọn họ mà nói đã xem như là thiên giới.

“Oa, có thật không?” Nghe lời nói của Thanh Ca, một số người không còn trầm mặc mà bắt đầu ríu rít nghị luận, nhưng cũng chỉ là nhỏ giọng nghị luận, mà người vừa rồi phát ra tiếng la lớn như vậy là tiểu tỷ mười ba mười bốn tuổi tên Lăng Hồng. Ấn tượng của Thanh Ca về nàng là thanh tú, ở trên đường cũng là người bình thường trong đám người, bất quá từ khi Thanh Ca xuất hiện trong đại sảnh nàng liền dùng vẻ mặt háo sắc nhìn Thanh Ca, vẻ mặt rất khả ái. Thanh Ca thấy liền không nhìn được muốn đưa tay捏捏 gương mặt mập mạp của nàng, trong lòng lại nghĩ tuyền nha đầu như vậy làm việc nhất định rất vui vẻ.

Mọi người thấy Lăng Hồng to gan như vậy dám nghi vấn Thanh Ca, cả đại sảnh nháy mắt yên tĩnh lại, ríu rít thương hại hoặc đồng tình nhìn tiểu Lăng Hồng khả ái. Lại nói nguyên nhân lại không trong trạng thái như vậy, ánh mắt mong đợi nhìn Thanh Ca, lại có có mờ mịt không biết tại sao mọi người lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Thanh Ca đi tới trước mặt nàng, đưa tay捏捏 gương mặt đáng yêu của Lăng Hồng, dụ dỗ nói: “Ta đương nhiên nói thật, sau này ngươi làm thiếp thân nha hoàn của ta, mỗi tháng lệ tiền sẽ là 50 hai, thế nào?” 50 hai là những từ mà đến giờ Lăng Hồng vẫn không dám nghĩ tới. Trước kia lệ tiền mỗi tháng của nàng chỉ chừng một lượng bạc, có lúc làm sai chuyện cũng sẽ bị Hoa mục mục khấu trừ sạch sẽ, 50 hai đối với nàng là thiên số văn tự, nàng ngờ ngác thật lâu không thể hồi thần.

Mọi người thấy nàng đi về phía Lăng Hồng, có người thế nhưng kinh hoàng nhắm mắt lại, nhưng vạn lần không ngờ Thanh Ca chỉ yêu cầu Lăng Hồng làm thiếp thân nha hoàn của nàng mà thôi, hơn nữa còn cho tiền lệ mỗi tháng cao như vậy, hơn nữa còn không phải hầu hạ nam nhân khác, điều này khiến cho bọn họ có chút hâm mộ, nhưng nghĩ lại ở bên cạnh nữ nhân kinh khủng như Thanh Ca, cuộc sống khẳng định sẽ không tốt như vậy, vì vậy trong lòng

không còn bất bình như vừa rồi. Bất tri bất giác Thanh Ca đã bị bọn họ xếp vào loại nữ nhân kinh khủng.

Thanh Ca xoay người nhìn các cô nương đang kinh ngạc, nói: “Các người bây giờ là như thế nào, thì sau này vẫn như vậy, bất quá ta là một lão bản tương đối sáng suốt, sau này có đón khách nhân hay không sẽ do sự nguyện ý của các người, ta tuyệt đối sẽ không là một lão bản vô tâm giống như Hoa mù mù bắt buộc các người. Còn có, sau này Ngũ Tinh chính là tổng quản của lâu, sau này các người đều phải nghe nàng, nhưng có việc gì bất mãn vẫn có thể tìm ta. Nhưng ta tuyệt đối không cho phép cố ý bôi móc quá khứ của nàng, nếu như ta phát hiện tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.”

Ngũ Tinh kích động nhìn Thanh Ca, nàng sau này không cần phải hầu hạ những thứ nam nhân đáng giận kia nữa, cũng không cần phải sinh sống khổ như trước kia, nàng bây giờ là tổng quản Phong Nguyệt lâu, cũng là lão bản bên ngoài, những điều này đều do nữ nhân cường thế trước mắt ban cho, hơn nữa những lời Thanh Ca vừa nói, rõ ràng là cố ý bảo vệ nàng, như vậy nàng làm sao có thể không cảm kích.

Mọi người đều đem ánh mắt chuyển sang Ngũ Tinh, muốn biết tại sao lại chọn nàng, địa vị của nàng so với các cô nương trong lâu xem như là thấp nhất, cũng rồi rít suy đoán, chẳng lẽ bọn họ biết nhau từ trước, hay là Ngũ Tinh đã làm việc gì mà bọn họ không biết. Nhưng không quản bọn họ có bao nhiêu nghi ngờ khi gió gù, nếu là Thanh Ca quyết định, bọn họ cũng không dám nói lên dị nghị.

Thanh Ca nhìn mấy đả thủ, phát tay giải khai huyết đạo của bọn hắn, chỉ vào thi thể Hoa mù mù ở cạnh cửa nói: “Các người đem nàng đi xử lý đi, để chỗ này thật chường mắt, sau đó các người trước kia làm gì, hết thầy như cũ, nên làm gì thì làm.”

Sáu đả thủ bận rộn loay hoay xoa xoa cánh tay đã cứng ngắc của bọn họ, sau đó luống cuống tay chân đem người mang ra ngoài.

“Tốt lắm, không còn chuyện gì nữa, trở về nghỉ ngơi đi, buổi tối còn phải kiểm tiền cho ta đó.” Mọi người nghe lời nói của Thanh Ca ai cũng rồi rít chạy về hậu viện, Từ Vân ngay cả chạy trốn cũng là bộ dáng khuê tú nhà giàu, chẳng qua là bối rối nện bước nhanh đã bán đứng tâm tình của nàng lúc này, nghĩ đến đây cũng là thói quen từ nhỏ, bất kể nàng là thân phận gì, đã ở thanh lâu sẽ có giác ngộ của thân phong trần nữ tử. Còn có Từ Vân mặc dù thực nữ một chút, nhưng không có thiên kim nào rơi vào phong trần mà còn cố tình thanh cao, đối với việc này Thanh Ca rất hài lòng với nàng.

Thanh Ca túm lấy Lăng Hồng đang chạy theo mọi người, “Người sau này là thiếp thân nha hoàn của ta, chạy cái gì mà chạy, người sau này sẽ ở bên cạnh ta, bây giờ người trở về dọn dẹp quần áo, sau đó chuyển qua.”

“Dạ.” Lăng Hồng lúc này mới hậu tri hậu giác có chút sợ hãi, sau đó chạy đi.

Thanh Ca đang chuẩn bị đi về phòng của mình, lại nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm, “Đa tạ người.”

Thanh Ca quay đầu nhìn Ngũ Tinh phía sau nói: “Không có gì phải đa tạ, ta chỉ là thấy người thuận mắt, chỉ là cho người một cơ hội mà thôi, nhưng người có thể nắm chắc cơ hội này hay không còn phải nhìn ở người, phải biết rằng nếu làm tổng quản không tốt ta có thể tùy thời thay đổi người.” Nhưng thật ra là rất thích tính cách liêu lĩnh để sinh tồn của nàng.

“Bất kể người nói gì, ta cũng muốn đa tạ người, hơn nữa ta cũng sẽ không khiến người thất vọng, ta nhất định sẽ làm một tổng quản thật tốt.” Ngũ Tinh cảm kích nói.

“Tùy người, đúng rồi, Hoa mù mù đã truyền tới nay ta sẽ lên đài biểu diễn, người về nghỉ ngơi, thời điểm mở cửa ban đêm hãy đến phòng tìm ta.” Thanh Ca đột nhiên nhớ tới chuyện tối nàng nàng sẽ lên đài biểu diễn.

“Người muốn treo biển hành nghề?” Ngũ Tinh không thể tin hỏi.

“Đúng vậy a, có gì không đúng sao?” Thanh Ca vừa đi về hướng tiểu lâu của mình vừa trả lời Ngũ Tinh.

Trong hành lang chỉ còn lại một mình Ngũ Tinh, Ngũ Tinh nào ngờ lão bản của mình, vẫn là nữ nhi một thân trong sách lại muốn treo biển hành nghề ở thanh lâu, hơn nữa vô công của nàng lợi hại như thế, có thể bởi vì thuận mắt mà cứu một người xa lạ, cũng có thể tùy tâm sở dục đem Phong Nguyệt lâu chiếm dụng thành của mình, giết người cũng xem như không có việc gì, cho các cô nương tiền lệ hàng tháng cao hơn các thanh lâu khác đến mấy lần, còn có nhất cử nhất động của nàng cũng cường đại khiến cho người khác không dám phản kháng, nàng rốt cuộc là dạng người gì? Lại có thể không nhìn ra được thân phận? Nhưng bất kể thế nào, nàng là ân nhân của Ngũ Tinh nàng, nàng nhất định sẽ trung thành đi theo bên cạnh nàng, tuyệt đối sẽ không phản bội nàng, Ngũ Tinh âm thầm thề trong lòng, Thanh Ca cứ như vậy vô thức có được một nữ nhân trung thành.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: SAY GIÓ MÁT

“Mọi người yên lặng một chút.” Ngũ Tinh đứng ở trên đài, nàng mặc một bộ y phục màu lam, trên vạt áo có đính một đóa mẫu đơn đỏ thắm, thoạt nhìn có chút đơn giản tổ nhã, không hề giống những tú bà khác trang dung tươi đẹp một chút nào, gờ tay nhất chân đều ý vị mười phần.

Trong nhất thời, khách nhân trong lâu đều ngưng trêu đùa, toàn bộ ánh mắt tập trung về phía Ngũ Tinh, rất nhiều khách quen của Phong Nguyệt lâu nhận nàng, nhưng đối mặt với nữ tử đó, vẫn trang phục đó, vẫn khuôn mặt khiến người ta nao lòng lại làm không ít người nghi ngờ, sao lại để nàng ta ra mặt

chủ trì đại cục, Hoa ma ma đâu rồi?

“Quấy rầy hứng thú các công tử đại nhân khiến Ngừ Tinh cảm thấy thật có lỗi, hôm nay tiểu nữ có vài chuyện muốn thông báo với khách cũ của Phong Nguyệt lâu, đầu tiên là chủ cũ Hoa ma ma đã nhượng Phong Nguyệt lâu cho chủ mới, nhưng chủ mới lại không quá rõ tình huống của nơi này nên phải ta _ người ở nơi này lâu nhất, tới quản lý tạm thời, sau này kính xin các vị đại nhân công tử chiếu cố nhiều hơn, nếu sau này những cô nương Phong Nguyệt lâu chúng ta chiếu đãi không chu đáo, hoặc là các vị có chuyện gì không vừa lòng cũng có thể tìm đến Ngừ Tinh. Bà chủ mới còn quy định, sau này các cô nương trong lâu có thể đón hoặc tiếp khách theo ý nguyện, cũng có thể tự lựa chọn khách mà hầu hạ.”

Ngừ Tinh thông minh khéo léo giải thích cho mọi người đang ở Phong Nguyệt lâu chuyện đổi chủ, còn phổ biến quy củ mới của bà chủ mới thần bí hôm nay mới quy định giao cho nàng ta – Thanh Ca, đồng thời nói rõ bản thân nàng ta chỉ làm công mà thôi, cho dù khách nhân có chuyện gì bất mãn, nàng ta cũng không làm chủ được, thế nên dù cho khách muốn làm khó, hay có cái gì không hài lòng cũng sẽ không trực tiếp tìm đến nàng ta mà gây phiền phức.

“Đây là quy định gì vậy a? Phong Nguyệt lâu các người còn muốn kiếm tiền hay không đây.”

Dĩ nhiên bất mãn oán trách vẫn phải có.

“Vị khách quan này, đây là quy định mới của bà chủ chúng tôi, Ngừ Tinh thật sự không rõ lắm, cũng không làm chủ được, chỉ là bà chủ mới của chúng tôi nói, nữ nhân cũng là người, ở nơi phong trần khắp nơi bị người xem thường đã rất đáng thương, nếu như còn muốn bức bách các nàng, vậy vận mệnh của các nàng thật sự quá bi ai, ta thấy bà chủ mới cũng chỉ thương những nữ nhân đáng thương như chúng tôi nên mới quyết định như thế thôi, kính xin các vị công tử đại nhân thông cảm một chút cho nỗi thống khổ của các cô nương.

Hơn nữa nếu như không phải là cô nương nguyện ý, cho dù tiếp khách, những khách nhân cũng không thể thỏa mãn được, đúng không nà, nhưng nói theo cách khác, các vị công tử đại nhân thử nghĩ xem, cô nương của chúng ta mà đồng ý vậy không đồng nghĩa với việc sức hấp dẫn của các người rất lớn sao.

Hơn nữa nếu là các cô nương tự nguyện đón nhận, vậy nhất định sẽ lấy tất cả vốn liếng ra để phục vụ các người, đây không phải sẽ khiến mọi người vui vẻ sao? Các vị khách quan thấy chuyện này có đúng hay không?”

Nam nhân nào mà không sĩ diện, hơn nữa làm gì có người nào thừa nhận mình không có sức hấp dẫn, Ngừ Tinh đã nói như thế thì ai phản đối chẳng khác nào chứng minh hẳn tự cho là mình không có sức hấp dẫn.

Hơn nữa những lão bản công tử này, nếu dám vào nơi này, ai mà không phải là người có tiền cơ chứ, dạng nữ nhân thanh lâu nào mà chưa chơi đùa qua, vì vậy bọn họ muốn kích thích khi chơi đùa món đồ chơi mới, càng có tính khiêu khích bọn họ sẽ càng cảm thấy kích thích, Ngừ Tinh hiểu tương đối rõ những thứ tâm lý này của nam nhân.

“Không ngờ Phong Nguyệt lâu này lại là nơi ngoa hồ tàng long như vậy, ngay cả một nữ tử phong trần nho nhỏ cũng xử sự thông minh khéo léo tới như vậy, có thuộc hạ như thế, xem ra bà chủ này hẳn không phải là người đơn giản.”

Trạm Nguyệt Hàn uống cạn ly rượu trong tay, lúc này hẳn ngồi trong nhả gian lầu hai ở Phong Nguyệt lâu, xuyên qua cửa sổ, nghe Ngừ Tinh nói chuyện cùng khách nhân dưới đại sảnh thì không khỏi cảm thán một câu như thế.

“Nhưng cũng chỉ là bà chủ mà thôi, hôm nay ta kéo huynh tới nơi này, cũng không phải để nhìn nàng ta có giỏi hay không, nghe nói tới nay ở Phong Nguyệt lâu có một mỹ nhân cực phẩm muốn lên đài nên mới tới, đến lúc đó ...”

Bắc Thần Tầm ra vẻ phong lưu phe phẩy cây quạt trong tay, nhìn bạn tốt mở miệng nhắc nhở.

“Nữ nhân cũng chỉ là công cụ giải quyết nhu cầu sinh lý thôi, huynh cần gì phải để ý như vậy, nếu như huynh cần, nữ nhân trong hậu viện của ta tùy huynh chọn, bóc đại một người trong số họ, ai cũng sạch sẽ hơn nữ nhân nơi này rất nhiều.”

Trạm Nguyệt Hàn uống rượu ly trong tay, từ trước đến giờ hẳn luôn xem thường nữ nhân chỉ biết dựa vào nam nhân mà sống.

“Đám nữ nhân ở nhà của huynh ta cũng không dám đụng vào, ở trước mặt mọi người là một bộ dạng tiểu thư khuê các, sau lưng lại bắt đầu tranh giành tình cảm các kiểu, đầu độc lẫn nhau, mua người giết người, loại bỏ lẫn nhau, có cái gì mà các nàng không dám làm, những nữ nhân như rắn rết như thế ta không dám dây vào. Chẳng phải huynh cũng biết rõ chuyện đó sao, vậy mà vẫn để yên cho họ thích gì thì làm đó, huynh không sợ một ngày đẹp trời nào đó các nàng liên hợp với nhau xử đẹp huynh à.”

Bắc Thần Tầm lộ ra vẻ hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, nghĩ thầm bạn hẳn ở cùng một đám nữ nhân kinh khủng như thế thì sao có thể sống tới giờ được nhỉ, cái vấn đề này rất đáng để nghiên cứu.

“Bọn họ cũng chỉ là một món đồ chơi của ta thôi, đã là đồ chơi thì sao có thể thoát khỏi khống chế của chủ nhân đây? Huynh không cảm thấy thỉnh thoảng xem đám người đó biểu diễn cũng là một loại tiêu khiển sao?”

Trạm Nguyệt Hàn hẳn cho tới bây giờ đều chỉ xem nữ nhân là thành công cụ để giải quyết nhu cầu sinh lý, nữ nhân hậu viện của hẳn phải một trăm thì cũng năm mười, khi cần hẳn sẽ đến hậu viện để những nữ nhân diễn xiếc cho hẳn coi cũng không tệ, thỉnh thoảng cũng kích lệ các nàng không ngừng cố gắng. Đáng tiếc những cái này nữ nhân không hiểu tâm ý của hẳn, tự cho là thông minh có thể che giấu trước tầm mắt của hẳn, đúng là những nữ nhân quá ngu xuẩn.

“Chỉ có người biến thái như huynh mới cảm thấy thích thú thôi.”

Bắc Thần Tầm trừng mắt liếc hắt hắt một cái, không dám gạt bừa.

Trạm Nguyệt Hàn, hai mươi bốn tuổi, Đại tướng quân Bắc Thần quốc, trong tay nắm hơn tám phần binh quyền Bắc Thần. Triều đình bây giờ ai ai cũng muốn kết bè kết phái, nhưng những kẻ đi thuyết phục hắt hắt đều không có hiệu quả, hắt hắt không đứng ở bên nào cả, cuối cùng sau một hồi lôi kéo không được thì đám ô hợp kia đều muốn trừ hắt hắt đi cho nhẹ nợ.

Nhưng nhiều lần ám sát, hãm hại thất bại, càng chứng minh thêm thủ đoạn và mưu trí của hắt hắt, đám người trong triều hắt hắt tới tận xương tủy, trừ không được, lấy lòng không xong, hắt hắt lại khó chơi, thứ hắt hắt nắm giữ lại là uy hiếp lớn nhất đối với ý đồ riêng của bọn họ, vì vậy bọn họ có thể không hận hắt hắt, nhưng hận cũng không làm gì được hắt hắt, cuối cùng đành phải ngậm ngùi mà giám thị.

Đám nữ nhân trong hậu viện của hắt hắt là do đám người kia tìm đủ mọi cách nhét vào, ngoài miệng bảo là lễ vật, nhưng trong lòng ai cũng hiểu rõ đó chính là công cụ để giám sát hắt hắt, nữ nhân như thế hắt hắt chưa đưa chết các nàng đã là tốt bụng lắm rồi, giờ cũng chỉ là xem mấy nàng diễn trò tí thôi, cái này chứng minh hắt hắt ‘Rất tốt’ đó.

Bắc Thần Đế hôm nay 48 tuổi, dưới gối có bốn hoàng tử hai hoàng nữ, Đại Hoàng tử: Bắc Thần Dương, Nhị Hoàng tử: Bắc Thần Úc, Tam Công Chúa: Bắc Thần Tuyết, Tứ Công Chúa: Bắc Thần Sương, Ngũ Hoàng tử: Bắc Thần Tầm, Lục Hoàng tử: Bắc Thần Hàm. Nữ nhi đều đã trưởng thành, chỉ có Lục Hoàng tử nhỏ nhất còn chưa tới hai mươi tuổi, vì vậy còn ở trong cung. Hai nữ nhi cũng đã gả ra ngoài, Bắc Thần Tuyết và Bắc Thần Sương được gả cho con của Tả và Hữu thừa tướng.

Bắc Thần Đế đã qua bốn mươi tuổi, có một số việc muốn làm nhưng không đủ sức, lúc này thế lực khắp nơi liền bắt đầu rục rã rục rịch, kéo bè kết phái, tranh quyền đoạt lợi, mọi người ai cũng đều có lòng tham nhìn trộm long ý trên cao của ông.

Trạm Nguyệt Hàn lại giữ thế trung lập ngay tình thế này, không gia nhập bất kỳ phái nào, cũng không có ra về có dã tâm đối với long ý, chỉ là thái độ lờ mờ như vậy làm cho người ta đoán không ra, càng khiến người khác bất an.

Bắc Thần Tầm, Ngũ Hoàng tử Bắc Thần quốc, hắt hắt luôn làm cho người ta cảm giác hắt hắt chỉ là một kẻ thích dạo chơi nhân gian, trong lòng không hề có chút dã tâm đoạt vị nào, hắt hắt cũng là người duy nhất trong bốn Hoàng tử có quan hệ cá nhân tốt với Trạm Nguyệt Hàn.

.....

Sau khi Bắc Thần Tầm tròn mắt nhìn Trạm Nguyệt Hàn một cái, hắt hắt bắt đầu nhòm ngó chung quanh, hy vọng có thể thấy cực phẩm mỹ nhân trong truyền thuyết tối nay lần đầu lên đài biểu diễn.

Trên đài Ngũ Tinh thấy mọi người không nói lời nào thì tuyên bố:

“Ngũ Tinh ta hôm nay muốn tuyên bố chuyện thứ hai. Phong Nguyệt lâu chúng ta hôm nay có một vị cô nương mới tới lên đài biểu diễn lần đầu, là Nguyệt Nhi cô nương, nàng là mỹ nhân trăm phần trăm, tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, Ngũ Tinh nói như vậy mọi người có thể không tin, vậy bây giờ mời Nguyệt Nhi cô nương của chúng ta lên đài vì các vị đại nhân biểu diễn một khúc.”

Ngũ Tinh nói xong, xoay người tiến vào phía sau đài.

Dưới đài mọi người nín thở, chuyên chú nhìn trên đài, lại thấy võ đài mới vừa rồi còn rộng rãi trống trải, từ nóc nhà rơi xuống màn sa màu trắng hơi mờ, ngăn cách tầm mắt của người dưới đài cùng với bóng dáng uyển chuyển ngồi sau đàn cổ trên võ đài.

Dưới đài có người bất mãn mắng:

“Mẹ kiếp, thế này còn để cho Lão Tử thấy thế nào? Không phải là có chủ tâm cùng Lão Tử gây sự với sao?”

Có người phụ họa nói:

“Ngươi cũng đừng rèm cách ở chúng ta làm sao biết có phải mỹ nhân hay không, Phong Nguyệt lâu các ngươi không phải là lừa gạt khách nhân sao?”

“Cũng đến thanh lâu làm nữ tử phong trần, còn không cho người thấy mặt sao? Ngươi giả bộ trong sáng hả?”

“.....”

Trên đài Thanh Ca ngồi ở trước đàn cổ, chẳng hề để ý thanh âm dưới đài chửi rủa, giờ tay lên gảy dây cung, ‘Tinh’ một tiếng ngân trở lại âm ồm ào dưới đài.

Dưới đài mọi người không phải bởi vì thanh âm kia cỡ nào tuyệt đẹp mà dừng lại ồn ào, mà là thanh âm kia lại mang ra khí thế, để cho trong lòng bọn họ không khỏi run lên một cái.

Thanh Ca thấy dưới đài đã trở nên an tĩnh, liền nhắm mắt lại, bắt đầu khảy đàn, trong miệng cũng đi theo tiếng đàn nhẹ giọng cất lời:

“Nguyệt sắc chính mông lung,

Dữ thanh phong bá tửu tương tống,

Thái đa đích thi tụng,
Túy sinh mộng tử đã không,
Hòa nhĩ túy hậu triển miên, nhĩ tăng ký đắc,
Loạn liễu phân thốn đích tâm động,
Châm yêu chích hữu giá thủ ca, hội nhượng nhĩ khinh thanh hợp, túy thanh phong,
Mộng kính đích hư hữu,
Cầm thanh nhất khúc tương tổng,
Hoàn hữu một hữu tình nùng,
Phong hoa tuyết nguyệt nhan dung,
Hòa nhĩ túy hậu triển miên, nhĩ tăng ký đắc,
Loạn liễu phân thốn đích tâm động,
Hò điệp khứ hướng vô ảnh tung, cử bôi tiêu sầu ý chính nùng, vô nhân sùng,
Thị ngã sang đắc thái đa,
Do như phi nga phác họa na yêu trùng động, tối hậu,
Hoàn hữu nhất trần chúc hỏa, nhiên tẫn ngã, khúc chung nhân tán, thù vô quá thác,
Ngã khán phá.”

Tiếng hát uyển chuyển cứ thế toát lên được khí chất u buồn của thủ khúc ‘Túy Thanh Phong’, phảng phất như chính nàng từng trải qua thủ khúc này vậy, cầm kỹ cao siêu thành thạo, khiến tiếng đàn dường như tan chảy theo dòng tình cảm của thủ khúc này, truyền đến trong lòng người nghe, cho dù là người không hiểu đàn, hẳn cũng sẽ cảm nhận được loại tình cảm không tên này.

Lúc Thanh Ca đàn xong âm tiết cuối cùng, nhắc tay dùng nội lực đem màn sa thổi lên, để cho mọi người dưới đài thấy rõ ràng dung mạo hoàn mỹ kia của nàng, chẳng qua là thời gian một cái nháy mắt, màn sa liền lại buông xuống.

Khi mọi người dưới đài hồi phục lại tinh thần sau khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc thì người trên đài đã sớm không còn bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: MỜI QUEN

Người ở dưới đài thấy mỹ nhân đi mất, liền ồn ào hét lên: “Mỹ nhân sao có thể đi như vậy, ra ngoài hát cho chúng ta một bài đi.”

“Không tệ, thật là khó gặp mỹ nhân a, ra ngoài uống với đại gia ta một chén a.”

“Muốn bao nhiêu tiền, đại gia ta hiện muốn nàng.”

“Mỹ nhân sao có thể cho người hưởng một mình, gọi nàng ra ngoài để mọi người cùng nhau vui sướng.”

“Vừa nghĩ đến đem vu vơ vất như vậy áp dưới thân, lão tử liền hưng phấn, chắc chắn, tư vị kia khẳng định rất thoải mái.” Thô tục ảo tưởng...

“...”

Sau khi Thanh Ca biến mất, các loại thanh âm thô tục liên tiếp.

Thanh Ca xuất hiện liền khiến Trầm Nguyệt Hân chú ý, bất kể là vì nàng gây ra tiếng đàn tuyệt đẹp, hay là nàng hát ca khúc khác với người khác, hoặc là dung mạo thần bí sau tấm màn sa cũng làm cho Trầm Nguyệt Hân sinh ra tò mò. Trong nháy mắt gió cuốn màn sa lên, thấy được dung nhan không chút

tỳ vết của nàng, trong mắt hắn cũng lộ ra tươi cười xinh đẹp.

Bắc Thần Tầm vẫn thất thần nhìn phương hướng Thanh Ca biến mất, phục hồi tinh thần vỗ vỗ vai bạn tốt, “Như thế nào? Có thấy hay không? Sợ rằng cả Bắc Thần cũng không tìm ra được một nữ nhân có thể so sánh với nàng.”

Trạm Nguyệt Hàn không lên tiếng, bởi vì hắn đúng là cảm thấy nữ nhân này rất xinh đẹp. Cho dù là hậu viện đã trải qua tình tế tuyển chọn cũng không bằng một phần vạn của nàng. Huống chi nàng còn có tiếng đàn tuyệt diệu cùng ca khúc mới lạ kia. Nếu không, chỉ bằng nhan sắc thì hắn cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với nàng. Phải biết rằng có lẽ không có ai có thể có cảm kích sánh được với nàng. Nữ nhân dù biết đánh đàn hát khúc, kia cũng không có gì bất đồng với các nữ nhân khác. Hắn cảm thấy hứng thú, chính là lúc màn sa vén lên, hắn ngoại trừ nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc, còn nhìn thấy Thanh Ca tựa như lạnh nhạt, tựa như khinh thường, tựa như cười nhạo, hơn nữa lại tựa như xem cuộc vui, dường như hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay của nàng. Một người đặc biệt như vậy mới có thể khiến hắn sinh ra nồng đậm hứng thú với nàng.

Trên võ đài, sau khi Thanh Ca biến mất sa màn liền tự động tách ra thu vào hai bên. Sau đó Ngũ Tinh liền lên đài nói với đám đông hỗn loạn: “Các vị công tử đại gia, Nguyệt Nhi cô nương của chúng ta biểu diễn là có quy định, Nguyệt Nhi cô nương mỗi tháng chỉ lên đài biểu diễn một lần, cũng chính là ngày mười lăm hàng tháng, mỗi lần chỉ biểu diễn một khúc. Tân lão bản của chúng ta còn quy định, ngày Nguyệt Nhi cô nương biểu diễn, công tử đại gia muốn xem Nguyệt Nhi cô nương biểu diễn thì khi vào Phong Nguyệt lâu phải nộp mười lượng bạc.”

Lời vừa dứt, đám đông lập tức ồn ào: “Không phải chỉ là nữ tử thanh lâu hay sao, quy củ nhiều như vậy.”

“Đúng vậy, vào kỹ viện còn muốn nộp bạc, lão tử đây là lần đầu nghe thấy.”

“Mười lượng nhiều như vậy, Phong Nguyệt lâu các người không bằng đi cướp đi?”

“Có tin gia đập nát Phong Nguyệt lâu của các người hay không?”

Ngũ Tinh cười nói: “Nghe các vị đại gia nói, Phong Nguyệt lâu chúng ta chỉ là tiểu bản, sao có thể phiên ngài động thủ a. Chẳng qua Nguyệt Nhi cô nương xinh đẹp tất cả mọi người đều rõ, một người như vậy sợ rằng toàn bộ thiên hạ cũng tìm không ra mấy người có thể sánh ngang với nàng, muốn gặp đương nhiên quy củ phải nhiều thêm một chút. Nhưng các vị đại gia nghĩ xem, nếu mọi người ngay cả quy củ nhỏ nhỏ này của Nguyệt Nhi cô nương mà các vị cũng không tiếp nhận, đây không phải là để cho mỹ nhân cảm thấy ngài không phóng khoáng nhân. Phải biết rằng người vào Phong Nguyệt lâu đều là người gia sản kết sù, sao có thể để ý món tiền nhỏ như vậy. Hơn nữa Nguyệt Nhi cô nương của chúng ta cũng không có bán thân cho tân lão bản, nói cách khác nàng không hoàn toàn là cô nương của Phong Nguyệt lâu, nếu ngài đập nát lâu, nàng có thể đi đến thanh lâu khác, cho nên bất kể như thế nào đều không ảnh hưởng đến nàng. Mà các vị đại gia nếu để Nguyệt Nhi cô nương nhìn thấy thành ý, nói không chừng Nguyệt Nhi cô nương sẽ muốn theo ngài về nhà, đến lúc đó không phải ngài muốn nhìn lúc nào thì nhìn lúc đó sao?”

Dưới đài lại có không ít người không nhịn được quát: “Ít nói nhảm, người cứ nói thẳng một đêm của nàng bao nhiêu bạc?”

Ngũ Tinh cười dài nói: “Về việc này Nguyệt Nhi cô nương cũng có quy định, muốn một mình gặp nàng thì phải xem các vị ai có thành ý hơn, người nào đưa bạc khiến Nguyệt Nhi cô nương hài lòng, dĩ nhiên là sẽ cùng ngài chung độ lương tiêu. Bất quá, giá khởi điểm là mười vạn lượng bạc.” Câu nói cuối cùng Ngũ Tinh có ý thả chậm ngữ điệu, tiểu tâm dục dục nhìn quanh mọi người đang biến sắc dưới đài.

Ngũ Tinh không cho mọi người có cơ hội mở miệng nói tiếp: “Mọi người thấy dung mạo Nguyệt Nhi cô nương chúng ta tuyệt đối là tuyệt sắc, mặc dù nhiều bạc một tí, nhưng các vị đại gia thử nghĩ xem, có thể cùng Nguyệt Nhi cô nương chung độ lương tiêu, kia muốn nàng như thế nào thì còn phải xem ở các vị công tử đại gia. Nguyệt Nhi cô nương là mỹ nhân khó có được a, cả Thương Khung Đại Lục chỉ sợ cũng tìm không ra người đẹp hơn như vậy, bạc này tuyệt đối giá trị a.”

Mọi người nghe nói chỉ cần đưa ra bạc lớn hơn, nghĩ mỹ nhân thế nào cũng có, liền có người lộ ra vẻ mặt bỉ ổi, phảng phất đã đem Nguyệt Nhi đặt dưới chân, tùy ý bọn họ đùa giỡn.

Dưới đài những con em quan lớn hoặc là người nhà buôn bán, lập tức phía sau tiếp phía trước hô giá, sợ kêu muộn một chút sẽ chấp tay đem mỹ nhân như vậy tặng cho người khác.

“Ta ra mười vạn lượng.”

“Hai mươi vạn.”

“Lão tử ra ba mươi vạn.”

“...”

“Ta ra 50 vạn lượng.” Một lão nhân gần 50 ra giá.

“Người đã ở tuổi này, còn muốn tranh giành, người được không?” Một người trẻ tuổi đánh giá lão nhân mấy lần, khinh thường nói.

“Người quản ta có được hay không, chỉ cần ta ra giá cao hơn, Nguyệt Nhi cô nương còn không phải hầu hạ ta.” Lão nhân trả lời.

Ngũ Tinh nhìn cuối cùng không có ai nguyện ý ra giá nữa, dù sao 50 lượng đã coi là thiên giới. Lúc trước Phong Nguyệt lâu chỉ sợ mấy năm liền cũng không kiếm ra được nhiều bạc như vậy, lập tức hỏi: “Còn có ai ra giá cao hơn 50 vạn lượng hay không. Nếu không, đêm nay của Nguyệt Nhi cô nương sẽ thuộc về đại gia này.” Trong lòng nàng tuyệt không vì Thanh Ca gặp phải lão đầu như vậy mà lo lắng. Chẳng qua là tò mò không biết Thanh Ca sẽ đối

phó với lão đầu này như thế nào. Nàng hy vọng không nên quá mức, tránh cho ngày mai không có đại nhân, thì không tốt lắm.

“Một trăm vạn lượng.” Bắc Thần Tầm thương tiếc vận mệnh giai nhân sắp bị một lão đầu chà đạp, đang chuẩn bị ra giá, không nghĩ tới lại bị người khác nhanh chân cướp mất, mà người này không ai khác là Trạm Nguyệt Hàn xem nữ nhân như đồ chơi.

“Hàn, sao vậy? Người cũng coi trọng nàng, người không phải xem thường nữ nhân nhất sao? Thế nhưng vì Nguyệt Nhi cô nương này mà hao tổn một trăm lượng bạc, người thật sự là Trạm Nguyệt Hàn ta biết sao?” Bắc Thần Tầm tò mò nhìn bạn tốt, giống như đang nghiên cứu một loài động vật kì lạ.

Trạm Nguyệt Hàn có chút chột dạ né tránh tầm mắt nghiên cứu của Bắc Thần Tầm, giả vờ uống rượu trong tay để che dấu đáy mắt không được tự nhiên.

“Ài, mặc dù ta cũng coi trọng Nguyệt Nhi cô nương kia, nhưng nếu hảo huynh đệ người khó được coi trọng một nữ nhân, ta làm sao nhẫn tâm đoạt thứ người yêu thích chứ?” Bắc Thần Tầm rất bất đắc dĩ nhìn Trạm Nguyệt Hàn, một bộ vì huynh đệ mà không tiếc cả mạng sống.

Trạm Nguyệt Hàn hoàn toàn không nhìn Bắc Thần Tầm giả vờ, đứng trước cửa sổ, nhìn về phía Ngừ Tinh dưới lầu.

Dưới lầu, tất cả mọi người kinh hãi nhìn về phía căn phòng của Trạm Nguyệt Hàn ở lầu hai. Không ngờ có người thậm chí ra một trăm vạn lượng bạc để mua một đêm của một nữ tử thanh lâu. Đây chỉ sợ trước không có tiền lệ, sau cũng không có mấy người vượt qua. Phải biết rằng, một trăm lượng có thể chuộc thân cho một nữ tử thanh lâu, nhưng người này chỉ mua một đêm mà thôi. Bởi vậy, Nguyệt Nhi cô nương của Phong Nguyệt lâu liền vang danh. Nàng khuynh quốc khuynh thành chi tư, nàng ca nghệ tài tình, còn có những quy định kỳ quái của nàng ở Phong Nguyệt lâu, cùng với giá trị một trăm lượng lần đầu tiên lên đài..... Đã thành đề tài của các trà dư tửu quán. Thế nên, Thanh Ca đã vang danh ở Thương Khung Đại Lục.

Ngừ Tinh cũng khiếp sợ ngẩng đầu nhìn, sau khi ngây ngốc, lập tức nói: “Vị gia này ra giá một trăm lượng bạc, còn có ai ra giá cao hơn một trăm lượng hay không, nếu không, đêm nay của Nguyệt Nhi cô nương chính là của vị gia này.”

Ngừ Tinh thấy không có ai lên tiếng nữa, tiếp tục nói: “Nếu không có ai ra giá, vậy Nguyệt Nhi cô nương chính là của vị gia này, bây giờ Nguyệt Nhi cô nương cũng có chủ, kính xin các vị đại gia tiếp tục thưởng thức các cô nương biểu diễn, mong rằng các vị gia vui vẻ.” Ngừ Tinh nói xong, liền hướng đến nhả gian của Trạm Nguyệt Hàn mà đi.

Bắc Thần Tầm nhúm mày, mập mờ nói: “Hưởng thụ cho tốt, bất quá nhớ ôn nhu một chút với mỹ nhân a, ha ha ha.....”

“Lăn đi.” Trạm Nguyệt Hàn tròn mắt nhìn bạn tốt một cái, sau đó dưới sự hướng dẫn của Ngừ Tinh đi đến hậu viện.

Ngừ Tinh dẫn Trạm Nguyệt Hàn đến tiểu lâu của Thanh Ca, nàng gõ cửa phòng “cốc, cốc”.

“Vào đi.” Trong phòng Thanh Ca đã sớm thay bộ bạch y như tiên nhân thanh nhã xuất trần dùng để biểu diễn ra, đổi lại quần áo lụa mỏng lộ vai màu đỏ nóng bỏng. Một đôi vai mềm mại lộ ra bên ngoài, bên trong là một chiếc áo vừa người và lả lướt, đem vóc người nóng bỏng phác thảo hoàn toàn. Đối với thời đại bảo thủ như bây giờ mà nói, trang phục của nàng như vậy ngay cả nữ tử phong trần cũng không dám mặc. Chỉ có thể dùng lớn mật để hình dung nàng.

Ngừ Tinh đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Thanh Ca đang ngồi trên bàn một mình, trong tay còn bưng một ly rượu, hai mắt nhắm nghiền, bộ dáng rất hưởng thụ, “Cô nương, vị này là đại gia ra giá một trăm vạn lượng bạc, là công tử ra giá cao nhất đêm nay, cho nên Ngừ Tinh dẫn hân tới đây.”

“Biết rồi, người lui xuống đi.” Thật ra thì Thanh Ca sau khi xuống đài vẫn ở trong một căn phòng trang nhã ở lầu hai. Hết thấy phát sinh bên ngoài, Thanh Ca đều biết nhất thanh nhị sở, đương nhiên cũng biết có người vì mua một đêm của nàng ra một trăm lượng bạc.

Ngừ Tinh nghe vậy lui ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa thay bọn họ.

“Công tử không phải muốn cứ đứng như vậy nói chuyện phiếm với Nguyệt Nhi chứ?” Thanh Ca mở miệng nói.

Thanh Ca lúc này mới đánh giá Trạm Nguyệt Hàn vừa rồi vẫn đứng phía sau Ngừ Tinh. Mày kiếm, sống mũi kiêu ngạo, lợi nhãn tràn ngập tàn khốc, còn có khuôn mặt không chút thay đổi. Hân không biểu cảm giống như mọi việc không liên quan đến mình, cảm giác rất ngạo nghễ khí phách. Người như vậy hẳn nên khinh thường đi dạo kỹ viện mới đúng.

Trạm Nguyệt Hàn nghe vậy đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Lúc Thanh Ca đánh giá hân, hân cũng quan sát nàng. Nàng bây giờ toàn thân y phục lớn mật màu lửa đỏ, hợp với khuôn mặt vị rượu hun đỏ ửng, không giống lúc trên đài thuần khiết, mà quyến rũ mê người. Khiến hân không giải thích được là vừa rồi nữ nhân gọi Ngừ Tinh kia trước mặt nàng dường như rất cung kính. Làm hân nghi ngờ, một nữ tử thanh lâu sao lại có đài ngộ như thế. Hiên nhiên hân cũng không tin lúc này là do Ngừ Tinh diễn kịch.

“Không biết công tử xưng hô thế nào?” Thanh Ca thu hồi tầm mắt đánh giá, rót rượu cho Trạm Nguyệt Hàn.

“Trạm Nguyệt Hàn.” Trạm Nguyệt Hàn vẫn bộ dáng lạnh lùng, đơn giản đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tình cảm

“Thì ra công tử đây chính là vị tướng quân dũng mãnh uy vũ phi thường trong truyền thuyết của Bắc Thần ta, Bách Thắng đại tướng quân.” (nguyên bản là chiến vô bất thắng nhưng ta ko biết dịch làm sao) nàng có từng thông qua Ngữ Tinh hỏi thăm chút chuyện về triều đình hiện tại, mặc dù cũng không biết nhiều nhưng một vài chức quan lớn thì cũng miễn cưỡng biết một chút, trong số đó tất nhiên có bao gồm vị Tướng quốc đại tướng quân lỗi lạc trước mắt đây.

Thanh Ca cố tình làm ra vẻ kinh ngạc, giọng nói của nàng dù là ai nghe được cũng biết là giả dối, giống như đang trần thuật một chuyện vậy, không hề có chút gì gọi là cô nương dối mặt với thần tượng bấy lâu cả, Trạm Nguyệt Hàn nhũ mảy, trầm mặc cảm ly rượu Thanh Ca vừa mới rót uống một hơi cạn sạch, trong mắt lộ ra tia hưởng thụ cùng nghi hoặc, Nguyệt Nhi này mặc dù là hoa khôi Phong Nguyệt lâu nhưng cũng không phải là kẻ có thể hưởng thụ rượu ngon như vậy, loại rượu thế này cũng không phải muốn mua là mua được, tất nhiên cũng không phải là vấn đề giá cả, mà do loại rượu thế này cũng không được sản xuất nhiều, người bình thường sao có thể mua dễ dàng, hơn nữa nàng ta còn vô tư dùng để chiêu đãi khách thì nhất định nàng ta không chỉ có một bình, chuyện này sao có thể khiến hân không nghi ngờ chứ.

Thanh Ca thấy vẻ mặt hưởng thụ của Trạm Nguyệt Hàn thì cũng hợp một ngụm rượu ngon, lắc lắc ly rượu về hướng Trạm Nguyệt Hàn, huyền diệu nói, “Thế nào? Không tệ đúng không, đây chính là nữ nhi hồng năm mươi năm đây.” có thể nói rượu chính là người bạn tốt kiếp trước của nàng, thế nhưng mười lăm năm lạc về thời cổ đại này nàng lại chưa một lần uống qua, huống chi nàng từng nghe nói hương vị rượu ở đây rất đậm, rất thơm thì làm sao nàng có thể bỏ qua được, vì vậy khi tiếp quản Phong Nguyệt lâu, trừ kế hoạch giúp làm ăn phát đạt, nàng còn bảo Ngữ Tinh gom góp các loại rượu tốt hiếm thấy, nếu Ngữ Tinh không thể lấy về thì nàng sẽ tự thân xuất mã, rượu ngon nhất định sẽ lấy tới tay.

“Lúc nào Phong Nguyệt lâu cũng dùng loại rượu tốt thế này để đãi khách sao?” nếu thật như thế thì không thể không nói bà chủ thật sự quá hào phóng, vừa nói Trạm Nguyệt Hàn vừa rót cho mình thêm một chén.

“Có một số nam tử tới thanh lâu là vì uống rượu, mang rượu ngon thế này cho những người không biết thưởng thức như thế không phải là rất phí sao, huống chi bà chủ cũng không nở, rượu này cũng không dễ có nên chỉ có chỗ này của ta mới có thôi, tướng quân có thể uống thì cũng là vận may của người, huống chi một trăm vạn lượng bạc mua một đêm của Nguyệt Nhi ta, ta còn lí do nào mà không lấy đồ ngon ra chiêu đãi tướng quân chứ, chẳng qua Nguyệt Nhi cũng thật tò mò, chẳng phải trên phố đồn rằng tướng quân không dạo thanh lâu sao, hơn nữa cũng chưa nghe qua ngài vì nữ tử nào động tâm, hơn nữa nữ nhân cảm mến ngài lại rất nhiều, vậy vì sao tướng quân lại vì một nữ tử thanh lâu nhỏ nhỏ như Nguyệt Nhi mà vung tiền như rác?” bây giờ Phong Nguyệt lâu là sản nghiệp của nàng, dùng rượu mắc như vậy chiêu đãi đám nam nhân ngoài kia chẳng phải là rất ngu ngốc sao, nàng cũng không hào phóng như thế, chẳng qua nam nhân trước mắt có thể bỏ ra một trăm vạn lượng vì một đêm của nàng, đó cũng không phải là con số nhỏ, sợ rằng Phong Nguyệt lâu trước kia cũng chưa từng kiếm ra nhiều tiền như thế, số tiền này cũng không nằm trong phạm vi tính toán của nàng, mặc dù nàng tự tin với bản thân, cũng tính trước được sẽ có một màn danh giá như khi này nên bạc chắc cũng không ít, nhưng tối đa cũng không quá năm mươi vạn lượng, nàng biết rõ nam nhân dù háo sắc tới đâu cũng không thể bỏ ra quá nhiều tiền vì một nữ nhân thanh lâu, nếu Trạm Nguyệt Hàn không phải hạn người nhiều tiền quá không biết tiêu vào đâu thì chắc Lãnh Thanh Ca nàng có sức quyến rũ ghê gớm làm cho tướng quân nhà người ta vừa gặp đã yêu rồi, nhưng nói gì thì nói, bạn tướng quân này đúng là bại gia chi tử.

“Ta chỉ tò mò tại sao một nữ tử tài hoa lại sống ở một nơi tự hủy hoại mình như thanh lâu.” Trạm Nguyệt Hàn nhìn thẳng vào Thanh Ca, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng đỏ, lông mi thật dày như cánh quạt che khuất đi đôi mắt xinh đẹp, đôi môi bởi vì vừa uống rượu mà đỏ mọng lộ ra tí ướt át trong suốt khiến người ta nhìn không được mà muốn cắn một cái, đôi vai mượt mà tinh xảo lộ trong không khí, xương quai xanh có lồi có lõm, da thịt như phấn non mềm không khỏi đánh sâu vào dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân, một nữ nhân như thế chính là báu vật mà nam nhân mơ ước, với điều kiện của nàng, chắc chắn sẽ có rất nhiều nam nhân muốn cưới về nhà, cần gì phải sống ở một nơi phức tạp, dơ bẩn trong mắt thế nhân như thanh lâu.

Thanh Ca tất nhiên hiểu suy nghĩ của Trạm Nguyệt Hàn, xem ra ở thời đại này nữ tử cho dù có xuất sắc ra sao thì trong mắt nam nhân, nàng vẫn phải sống phụ thuộc vào bọn họ, Thanh Ca không hề che giấu châm chọc trong đáy mắt, “Nếu ở đâu cũng là lấy sắc để người thì thanh lâu hay ngoài kia cũng vậy thôi, chỉ khác ở cách hầu hạ nam nhân thôi, ở Phong Nguyệt lâu thì có thể hầu hạ một bảy nam nhân, vì sao nam nhân có thể tam thê tứ thiếp còn nữ nhân lại nhất định phải hầu hạ một người, cho nên, ta thấy cuộc sống ở đây rất tốt, chỉ ít có thể thưởng thức nhiều loại nam nhân khác nhau, không phải sao? So với việc ở trong phòng suốt ngày chờ đợi một nam nhân đến héo mòn thì cuộc sống này chẳng phải tốt hơn nhiều sao?”

“Người...” Trạm Nguyệt Hàn từng gặp qua rất nhiều nữ nhân, người người đều tam tòng tứ đức, lấy đàn ông làm trung tâm, chưa từng có ai dám có suy nghĩ kinh thế hãi tục như nàng, cho dù có cũng chẳng ai có gan lớn mà to giọng nói ra.

“Ta thì sao? Đồi phong bại tục, không tuân thủ nữ tắc?” Thanh Ca hỏi ngược lại.

Không chờ Trạm Nguyệt Hàn nói, Thanh Ca lại tiếp lời, “Làm sao nào? Đại tướng quân muốn tới bàn luận chuyện đời với Nguyệt Nhi hay tới chất vấn phạm nhân vậy?”

Thanh Ca cũng không phải thiện nam tín nữ gì, kiếp trước bởi vì thân phận nên nàng cũng không có ý định có bạn trai cố định, vì thế khi có như cầu sinh lí thì tình một đêm là lựa chọn không tới nỗi tệ, vì thế quan điểm của nàng đối với quan hệ nam nữ cũng không bảo thủ.

Nam nhân trước mắt đúng là hình mẫu đàn ông không tệ, thân phận cao quý, hình tượng lạnh lùng, nam nhân thế này hẳn là từng có rất nhiều nữ nhân, kĩ thuật trên giường chắc cũng không tồi, Lãnh Thanh Ca nàng ghét nhất là xử nam không có một chút kinh nghiệm, ngoại trừ thân thể có chút sạch sẽ thì chẳng có gì đáng hưởng thụ.

“Dĩ nhiên là không phải, bài hát khi này của Nguyệt Nhi cô nương không giống với những ca khúc đương thời, xin hỏi tên bài hát là gì?” người ta đã không muốn nhiều lời thì hẳn cũng không có lí do hỏi nhiều, hẳn cũng không phải loại người thích dả dổ người khác, mặc dù có chút kinh ngạc với suy

nghĩ của Thanh Ca nhưng ngoại trừ khiếp sợ thì hắn cũng không có ý cười nhạo hay khinh thường nàng, ngược lại, đối với sự đặc biệt của nàng trong lòng hắn lại nổi lên tia tình tứ không biết tên.

“Túy thanh phong” Thanh Ca đáp ngắn gọn, như có như không liếc Trạm Nguyệt Hàn một cái, giống như thể lý nhi hồng trong tay nàng còn đáng nhìn hơn nam nhân trước mắt.

“Ca khúc rất đặc biệt, tài đánh đàn của Nguyệt Nhi cô nương cũng thật lợi hại, không biết cô nương có thể đánh thêm một bài vì tại hạ không?” sợ dĩ hắn bỏ ra một trăm vạn lượng cũng không phải vì nhìn trướng sắc đẹp của nàng, chẳng qua là trong lòng không muốn một nữ tử như nàng bị chà đạp thôi, vì thế hắn cũng không có ý định làm gì với nàng, đây cũng là nguyên nhân khi đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp cùng thân hình nóng bỏng của nàng hắn cũng không có chút hành động.

“Không muốn.” Thanh Ca nhìn Trạm Nguyệt Hàn, môi mọng khẽ hé, nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Trạm Nguyệt Hàn kinh ngạc hỏi, hắn không hề dự liệu rằng Thanh Ca sẽ từ chối, hắn tự thấy yêu cầu của bản thân không hề quá đáng chút nào.

Thanh Ca đứng dậy đi vòng qua cái bàn, ngồi trên người Trạm Nguyệt Hàn, thân thể mạn diệu dán chặt vào người hắn, hai tay ôm cổ Trạm Nguyệt Hàn, môi mọng cà vào tai hắn, lưỡi thom tho vờn ra khe liếm, sau đó nhẹ nhàng thổi khí, “Đại tướng quân của ta, người dùng một trăm vạn lượng không phải chỉ để nghe một khúc cầm nho nhỏ của ta thôi đó chứ, người không thấy chúng ta có thể làm nhiều chuyện thú vị hơn nhiều sao?”

Trạm Nguyệt Hàn nhìn thẳng vào Thanh Ca, dù sao hắn cũng không phải Liễu Hạ Huệ, nữ nhân thế này mời gọi thì sao có thể xấu hổ cự tuyệt, lạnh lùng xấu xa hỏi, “Vậy Nguyệt Nhi thấy chúng ta có thể làm chuyện gì thú vị?”

“Ví dụ như vậy.” môi mọng che đi đôi môi mọng của Trạm Nguyệt Hàn, tay nhỏ bé bắt đầu đốt lửa trên người hắn.

Suốt một đêm đều là do Thanh Ca chủ động, Trạm Nguyệt Hàn cũng khá bất ngờ khi biết bản thân là nam nhân đầu tiên của nàng, dù sao một chỗ phức tạp như thanh lâu thì hắn cũng không mong chờ Thanh Ca mang tâm thân toàn bích.

Trong phòng diễn cảnh kiều diễm dâm mỹ, nhưng kì quái nhất là trên nóc giường có một con rắn nhỏ đỏ hồng, cúi đầu vui vẻ nhìn toàn bộ quá trình.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Nhan Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.